

Katedra romanistiky
Filozofická fakulta
Univerzita Palackého v Olomouci

Veronika CVEŠPROVÁ

PŘEKLAD POVÍDEK Z KNIHY LÍNEAS AÉREAS
(Translation of the stories from the book Airlines)

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Vedoucí práce:
Mgr. Radim Zámec, Ph.D.
Olomouc 2010

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracovala samostatně
a uvedla náležitým způsobem použitou literaturu.

V Olomouci dne

Veronika Cvešprová

PODĚKOVÁNÍ

Na tomto místě bych ráda upřímně poděkovala Mgr. Radimovi Zámcoví, Ph.D., za odborné vedení bakalářské práce. Autorům, kteří mi při jejím řešení významným způsobem pomohli, jsou to: Eva Bodenstedt, Naief Yehya, Ricardo Chávez Castañeda.

Obsah

1	Úvod	2
2	Autoři	3
	Naief Yehya	3
	Literatura de la Onda	4
	Kyberpunk	4
	Eva Bodenstedt Revueltas	5
	Ricardo Chávez Castañeda	7
	Generace Crack	7
2	Překlad	8
	Cesta za duševním mírem.....	8
	Dívka se zavázanýma očima	22
	Andělé	27
3	Komentář k překladu	30
	Překlad vlastních jmen osobních.....	32
	Specifická slovní zásoba	33
	Andělé	38
4	Závěr	39
5	Anotace	40
6	Bibliografie	41

1 Úvod

Tato bakalářská práce se zabývá překladem povídek *El tibio atajo de la paz*, kterou napsal spisovatel Naief Yehya, *La niña de los ojos vendados* od spisovatelky Evy Bodenstedtové a *Ángeles* od Richarda Cháveze Castañedy. Pro českého čtenáře tito autoři nejsou příliš známí, proto jsem se rozhodla přeložit právě jejich povídky. Dalším podnětem byla osobní návštěva Mexika, díky které jsem mohla lépe porozumět místní kultuře. Měla jsem možnost s autory konzultovat různé nejasnosti, které nastaly při překladu povídek. Přestože je mi mexická kultura bližší než někomu, kdo tuto zemi nenavštívil, během překladu jsem musela probrat rozličné problémy s roditelými mluvčími. Možnost komunikovat s nimi byla dalším důvodem, proč jsem překládala právě mexické povídky.

K povídce *El tibio atajo de la paz* jsem se rozhodla z důvodu přeložit něco absurdního, vyčnívajícího z reality. Chtěla jsem přeložit něco, co ve čtenáři vyvolá opravdové soucítění s hlavním hrdinou. Dále se domnívám, že v literatuře není mnoho děl podobným právě této povídce. Autor povídky *Ángeles* je držitelem mnoha literárních cen a dle jeho slov nebylo dosud žádné z jeho děl přeloženo do českého jazyka, tak jsem se si řekla, že jeho slávu nebudu tajit české veřejnosti. Mimo jiné mě zaujala jeho výjimečnost a vyčnívání ze společnosti díky generaci *Crack*. Dílo jako takové mě zaujalo svou „nadpozemskostí“, něčím, co nutí čtenáře přemýšlet nad skutečnou realitou. Poslední povídka, kterou jsem přeložila se jmenuje *La niña de los ojos vendados*. Ve skutečnosti mě tato povídka upoutala svou komplikovaností, metaforičností a tajuplností autorky. Rozhodla jsem se přeložit něco pro mě těžšího. Přiznávám, že překlad této povídky mi dělal největší potíže, ale pokusila jsem se si s textem více či méně zdárně poradit.

V závěru mé práce je komentář, ve kterém jsem se pokusila vystihnout hlavní obtížnosti, které nastaly při samotném překládání. Pokusila jsem se objasnit některá fakta, kterými by si čtenář nemusel být na první pohled jistý. Především jsem se snažila přeložit text srozumitelně a plynule.

2 Autoři

Naief Yehya

První přeložená povídka se jmenuje *El tibio atajo de la paz*. Napsal ji mexický spisovatel Naiefa Yehya, který se narodil 13. září roku 1963 v Ciudad de México.¹ Jeho otec emigroval ze Sýrie do Mexika a matka je původem z Libanonu. Yehya studoval francouzské liceum. Je to vypravěč, kulturní kritik a avantgardní žurnalista, který žije již 17 let v New Yorku. Spolupracuje s několika časopisy (*Complot*, *Viceversa* a jiné, momentálně spolupracuje s časopisy *ArtNexus-umění*, dále s týdeníkem *La Jornada Semanal*). Vydal romány např. *Obras Sanitarias*, *Editorial Grijalbo*, *México 1992 a Camino a casa*. Naief Yehya je mnohými kritizován. Tento autor není význačný pouze skandálem, který způsobil svou tvorbou, ale také množstvím knih, které napsal. Především mě ale zajímalo, jak dospěl k napsání povídky *El tibio atajo de la paz*. Na základě rozhovoru s autorem jsem se dozvěděla, že původně neměl vůbec ponětí, jak došel na námět této povídky. Ve skutečnosti ve stejnou dobu psal knihu o pornografii a přitom si prostudoval různé sexuální praktiky, jako je apotemofilie (neboli touhla po vlastní amputaci). Četl mnoho knih o lidech, kteří byli posedlí amputací vlastních genitálií.

Naief Yehya je vrstevník autorů z generace *Crack*, s mnoha autory se zná, ale přiznává, že mezi nimi jsou velké rozdíly. Když autor začínal psát, objevoval se velký zájem o literaturu *la Onda*, která se mu v 80. letech zdála poněkud zastaralá. Samotného autora zajímaly daleko víc hudební a kinematografické žánry. Byly mu bližší především progresivní rockové skupiny, industriální rock a kyberpunk než spisovatelé z jeho generace.

¹ «Notas Bibliográficas», *Tusquetseditores*, <<http://www.tusquetseditores.com/autor/naief-yehya>> [konzultace 12.04.2010].

Literatura de la Onda²³

Jedná se o literární směr, který vznikl v Mexiku během druhé poloviny 60. let. Byl tvořen mladými autory, kteří začali používat v literatuře více otevřený a volný jazyk.⁴ Tito autoři nesouhlasili s aktuálním režimem *PRI-gobierno* (Partido Revolucionario Institucional)⁵. Nemohli volně vyjadřovat svůj názor ohledně témat jako je válka ve Vietnamu, drogy, rock and roll či sex. V tehdejší době se jednalo o tabu. Většina děl, které se řadí do této literatury má hlavní hrdiny z města. Jejich charakteristickými rysy je rytmus popové hudby, použité různé druhy ironie, humoru a také rizika. Hledal se nový způsob realisticky psaného jazyka, který klade větší důraz na pocit než na rozum. Autoři přiklánějící se k tomuto směru chtěli ve svých textech poukazovat na erotiku či oslavy bez jakýchkoliv zákazů.

Kyberpunk⁶

Jde o literární umělecký směr z počátku 80. let, ve kterém je typická detektivní zápletka a akční scény. Charakteristická pro tento směr je především dějová linie, která se odehrává v blízké budoucnosti, na Zemi, nebo jejím okolí. Tento směr se zabývá také problematikou běžného života tak, aby se mohl čtenář ztotožnit s hrdiny, prostředím či politickou situací. Jedná se zčásti o tzv. „kybernetický svět“, v němž se mnohdy objevují postavy jako mimozemšťané, roboti či jiné virtuální či technické bytosti. Mnohdy mívá hlavní hrdina vlastnosti, s kterými však čtenář nenajde nic společného. Nejedná se však o zcela zápornou postavu, nýbrž o postavu, která ač není zcela kladná, není ani úplně záporná. Samozřejmě mají postavy vlastnosti, s kterými jednotliví čtenáři nachází něco společného. Jedná se o markantní znak tohoto směru. Zejména se v kyberpunku objevují ženské postavy v rolích bojovnic či strážkyň.

²«Literatura de la Onda», *Wikipedia, la enciclopedia libre*,

<http://es.wikipedia.org/wiki/Literatura_de_la_onda>, [konzultace 13.04.2010].

³«Fikční svět Maria Bellatina. Současná mexická próza », *Časopis pro humanitní a společenské vědy*, <<http://clovek.ff.cuni.cz/view.php?cisloclanku=2008061507>>, [konzultace 14.04.2010].

⁴«Literatura de „la Onda“», *Red Escolar*,

<<http://redescolar.ilce.edu.mx/redescolar/memorias/textocontexto/tepoz/onda.htm>>, [konzultace 15.04.2010].

⁵«Partido Revolucionario Institucional», *Ibid*,

<http://es.wikipedia.org/wiki/Partido_Revolucionario_Institucional>, [konzultace 12.04.2010].

⁶«Kyberpunk», *Ibid*, <<http://cs.wikipedia.org/wiki/Kyberpunk>>, [konzultace 12.04.2010].

Eva Bodenstedt Revueltas

Druhá povídka, kterou jsem se rozhodla přeložit, se jmenuje *La niña de los ojos vendados*. Eva Bodenstedt je taktéž autorkou děl *Café Reencuentro* a *Del Corral a la Red*. Spisovatelka je vnučkou známé herečky, tanečnice, libretistky a mexické

spisovatelky Rosaury Revueltas Sáncchez,⁷ která se proslavila hlavně rolí ve filmu *Salt of the Earth* z roku 1954.⁸

Bodenstedt pochází z významné rodiny umělců Revueltas ze Santiaga Papasquiara (Duranga), do níž patřil významný mexický houslista, dirigent orchestru a skladatel symfonií Silvestr Revueltas. Tento umělec byl považován za

Silvestre Revueltas

„mexického hudebního velvyslance“ světa. Dále k tomuto rodu náleží malíř Fermín Revueltas Sánchez a José Revueltas Sánchez, což byl spisovatel, dirigent a politický funkcionář.

Evu Bodenstedt pozval mexický prezident Carlos Salinas de Gontari k osobní návštěvě prezidentského paláce Los Pinos. Nabídl jí spolupráci jako reportérce novin *Gaceta de Solidaridad*. Díky této pracovní nabídce měla Bodenstedt možnost vyzkoušet si život s vesničany, domorodci, hledači zlata, horníky a získala tím mnoho dalších zkušeností. V této době Carlos Salinas de Gontari přistoupil k privatizaci a deregulaci mexického hospodářství s cílem zmenšit zahraniční dluh země a přilákat nové zahraniční investory. Salinas také vyhlásil například *Národní program solidarity* (PRONASOL), v rámci kterého měla být snížena chudoba, posílena politická participace a zavedeny podpůrné granty pro nejchudší vrstvy na venkově a ve městech.

⁷ Autor: El siglo de durango.com.mx, «Revela secretos de la dinastía Revueltas»

<http://www.elsiglodedurango.com.mx/noticia/144468.revela-secretos-de-la-dinastia-revueltas.siglo>, [konzultace 15.04.2010].

⁸ «Rosaura Revueltas», *Ibid.*, http://es.wikipedia.org/wiki/Rosaura_Revueltas, [konzultace 15.04.2010].

Vrcholem Salinasovy hospodářské politiky bylo přistoupení Mexika do Severoamerické dohody o volném obchodu (NAFTA) v roce 1994.⁹

Eva Bodenstedt zjišťuje, že slíbený program mexického prezidenta nebyl takový, jak si představovala, a proto od práce reportérky upouští a začíná psát povídku *La niña de los ojos vendados*. Zpočátku si myslela, že bude pro chudé vesničany výhodné vybudování silnic či zavedení elektřiny. Později se však utvrzuje v názoru, že silnice slouží samotným vesničanům jen k dovozu Coca Coly a piva. Elektřina napomáhá pouze lžím, které se dostanou k chudým lidem skrz média.¹⁰ Celá rodina Evy Bodenstedt bojovala proti spravedlnosti stejně tak jako samotná autorka, která si však uvědomuje, že mezi lidmi jsou zastánci násilí a míru. Eva Bodenstedt je zastánkyní míru.

Později se autorka přestěhovala do Oaxaky, kde momentálně žije se svou rodinou a pracuje jako redaktorka pro deník *Milenio*.

⁹ «Dějiny Mexika», *Ibid.*, <http://cs.wikipedia.org/wiki/D%C4%9Bjiny_Mexika>, [konzultace 15.04.2010].

¹⁰ Bodenstedt Eva, viz. Příloha, [konzultace 15.04.2010].

Ricardo Chávez Castañeda¹¹

Poslední povídka této bakalářské práce se jmenuje *Ángeles*. Jejím autorem je mexický spisovatel Ricardo Chávez Castañeda. Tento spisovatel se narodil v hlavním městě Mexiku roku 1961. Autor patří do generace *Crack* stejně jako například Pedro Angel Palou, Eloy Urroz, Ignacio Padilla a Jorge Volpi. Castañeda dostal několik literárních cen. Zatím nejaktuálnější ocenění získal v roce 2009 za dílo *El país de los muchos suelos*. V roce 1992 vydává slovník *La Generación Fría*¹². Mezi další jeho významná díla patří například *El libro del silencio*, *El fin de la pornografía*, *La conspiración idiota*¹³ a další.

Generace Crack

Ricardo Chávez Castañeda patří do tzv. generace *Crack* do níž patří spisovatelé, kteří doslova pobouřili veřejnost. Mexičtí autoři již nepíší o revoluci, dokonce ani o vesnicích obydlených přízraky, tzv. caciques. Název *Crack* vznikl kvůli zlomu v literární tvorbě, nejedná se o žádný drogový podtext. Jedná se o skupinu spisovatelů, kteří ještě než dosáhnou věku 40 let, tak naprosto pobouří mexickou literární scénu. V Mexiku se v létě roku 1996 objevuje literární manifest *Manifiesto Crack*, kde se snažili prosadit návrat k literatuře latinskoamerického boomu, usilovali především o navrácení respektu k inteligentnímu čtenáři, který podle nich obsahovala díla té doby. Jedná se o literaturu, která vyčnívá z místa a času Mexičanů.

¹¹ «Ricardo Chavez Castañeda», *Ricardo Chavez Castañeda*, <http://ricardochavezcastaneda.com/>, [konzultace 10.3.2010]

¹² Ibid. [konzultace 10.3.2010]

¹³ Ibid. [konzultace 10.3.2010]

2 Překlad

Cesta za duševním mírem

Naief Yehya

Možná bych mohl vyprávět svůj příběh od říjnového rána roku 1990. Ve skutečnosti příběh mohl začít dřív nebo později, možná v den, kdy jsem se narodil. Možná to bylo

v době mého prvního přijímání, nebo když jsem byl poprvé na skautském táboře. Je dokonce možné, že to začalo v ten první tragický den práce roku 1995. Ale vybral jsem to ráno, protože to bylo poprvé, kdy jsem musel překonat svůj stud a přiznat se ke své zvláštní posedlosti jiné osobě. Před tímto dnem ve mně nic nenahánělo větší strach, než když mi někdo řekne:

„Odhallil jsem tvé tajemství.“

Všichni máme tajemství. Tajemství je tím, co nás dělá výjimečnými a nenahraditelnými. Život bez tajemství by nebyl pouze nenormální, ale opravdu nezajímavý.

Bez tajemství sám pojem osobní život nemá smysl a samota by byla nesnesitelná. Tajemství je kultura, podstata víry, moci a milostných vztahů. Žil jsem v neustálé hrůze, že mě objeví. Z toho důvodu jsem byl velice opatrný, abych za sebou nezanechával stopy. Často jsem se cítil jako kriminálník, který by mohl být dopaden.

Jednoho říjnového rána jsem přijel brzy do školy, sotva co otevřeli dveře. Vešel jsem do jedné kabinky školních záchodů ve třetím patře, kam nikdo v tuhle dobu nechodí. Naštěstí záchod byl dost čistý. Ujistil jsem se, jestli dveře dobře zavírají. Vytáhl jsem nástroj, vyrobený předešlé noci, který jsem si před odchodem z domu opatrně sterilizoval. V několika odborných knihách jsem si nastudoval umístění orgánů. Již několik měsíců jsem si dělal poznámky do svého malého sešitu, který jsem vždy nosil u sebe. Svlékl jsem si kalhoty a posadil jsem se na studenou záchodovou mísu, kterou jsem si předtím očistil navlhčeným toaletním papírem. Položil jsem si svoje nářadí na ručník na podlahu naproti sobě. Vyhrnul jsem si triko a vzal si kancelářský nožik. Byla trochu zima, měl jsem husí kůži a třásl jsem se. Přemýšlím, jestli nemám jít dál, a na všechno zapomenout, ale když si vzpomenu na ty roky úzkosti a nevolnosti, které mě dohnaly až k tomuto rozhodnutí, přestanu se třást a soustředím se jen na pohyb své ruky. Až do téhle chvíle jsem měl jasno, jaký je můj cíl, vlastně jsem to měl i

napsané a založil jsem si to k nástrojům. Předchozí operaci jsem musel přerušit kvůli tomu, že jsem tu bolest nemohl vydržet. Bylo to ve chvíli, kdy jsem si propíchl svalovou hráz mezi análním a pohlavním orgánem a dosáhl ejakulace, které jsem se snažil dosáhnout. Přetrpěl jsem bolest i strach a ránu jsem sešil dentální nití. Ačkoli jsem nedosáhl toho, čeho jsem chtěl, byl jsem se svým výkonem spokojený a věděl jsem, že příště budu úspěšný. Několik týdnů bolesti jsem chodil odhalený a rána se postupně zacelila. V téhle operaci bych chtěl dosáhnout dobře vykonaného ejakulačního vývodu, o němž jsem si přečetl v jistém článku, který jsem objevil v nějaké knize. Nadopoval jsem se Isopropilem, ale při těch předchozích operacích jsem si dal jen nějaký alkohol. Zpočátku jsem vytáhl z tašky dobře naostřený nožik a udělal jsem řez skrz ejakulační vývod, abych ho mohl vyndat. Poté jsem si vzal kancelářský nožik, s kterým jsem se pokusil vývod odpilovat. Snažil jsem se na to příliš netlačit, protože jsem nevěděl, jak moc mě to bude bolet. Proto jsem postupoval zvolna. Řezal jsem celkem pomalu, pravidelně a s nepatrným tlakem, raději než abych dělal rychlé řezy, které by způsobily ostrou a nesnesitelnou bolest. Vzal jsem si s sebou v termosce s vodou led ke znecitlivění. Najednou jsem ucítil elektrický proud, který jako by proletěl přes špičku nože až pod mou lebku. Tělo mi prochladlo a já cítil ochrnutí spodní části těla. Hned mi došlo, že jsem si přerízl hlavní tepnu. Znovu jsem se začal třást a bál jsem se, že ztratím kontrolu nad rukama. Šourek se přeplnil kapalinou, která vtékala pod velkým tlakem. Věděl jsem, že to byla krev, ale snažil jsem si představovat, že je to něco jiného. Myslel jsem si, že bych měl ránu vydezinfikovat, ale jelikož mi právě otevřená rána nekrvácela, pokusil jsem se znovu propíchnout šourek. Místo kapky či toku nahromaděné krve vytekl prudký krvavý proud, který dotekl až k zavřeným dveřím. Očekával jsem obávané krvácení, které nebude lehké zastavit, proto jsem se pokoušel nastudovat veškeré rady určené k zástavě krve z různých knih, televizních programů a první pomoci. Nikdy jsem si však nepředstavoval, že bude tak těžké krvácení zastavit. Nebyla to taková bolest, ale měl jsem obrovský strach, že ze ztráty tolika krve ztratím vědomí. Pokoušel jsem se zacelit ránu prsty jedné ruky. Mezitím jsem druhou rukou připravoval jehlu se zelenou dentální nití, kterou jsem si přinesl z domova. Po chvilkovém soupeření jsem vyhrál. Sebral jsem si z podlahy ručník, namočil jsem ho v termosce s ledovou vodou a přiložil jsem si ho na ránu. Podlaha i záchod byly zaplaveny krví. Když tady zůstanu ještě chvíli, zemřu na vykrvácení, pomyslel jsem si. Oblékl jsem se, jak jen jsem mohl, otevřel dveře a snažil se chodit normálně. Jakmile jsem vyšel ze záchodů, uviděla mě uklízečka.

„Panenko Marie!“ zakřičela.

Místo toho, aby mi pomohla, tak utekla. Myslela si, že jsem někoho zabil, a proto zaměstnanci zavolali policii. Viděl jsem, jak se ke mně hrnou s holemi a noži, tak jsem řekl:

„Byli dva a chtěli mě zabít“ a potom jsem omdlel.

Několik hodin poté jsem se probрал v nemocnici. Byl jsem obklopen neznámými lidmi, kteří chtěli vědět, co se mi stalo. Pokusil jsem se lhát. Řekl jsem jim, že mě dva muži vzali na záchod, kde mě zmlátili. Byl jsem příliš zmatený a slabý na to, abych si vymyslel nějaký věrohodný příběh. Doktor jen zakroutil hlavou. Ani hlupák by neuvěřil tomu, co jsem řekl.

Už jen při pohledu na mé jizvy. A už vůbec ne, pokud by je napadlo, prohlédnout si můj chirurgický nástroj. Během chvilky jsem musel uznat, že to, co jsem řekl, byla lež. Musel jsem jim říct pravdu. Všichni okolo mě vybuchli smíchy, když jsem řekl slovo operace. Chtěli vědět, zda jsem chtěl změnit pohlaví a udělat ze sebe ženušku, jak řekl výsměšně jeden z doktorů. Řekl jsem jim, že jsem byl zmatený a nevěděl, co dělám. Bylo zbytečné jim vysvětlovat, že mi nešlo o změnu pohlaví ani získání nové sexuality. Chtěl jsem se jen zbavit přirození. Byl jsem si jistý, že moje představa jim přišla zvláštní. V jejich očích jsem byl považován za rozvrácenou osobnost. Snažili se mě izolovat od lidí, stejně jako strýce Alexe, který si oprávněně myslel, že se jeho žena pomalu mění v ještěra.

Po všem tom vyptávání a třech promarněných nocích v nemocnici mi jeden doktor řekl, že přišel na to, že jsem si amputoval varle. Byla to jediná dobrá zpráva, kterou jsem se během těchto dnů dozvěděl. Nacházel jsem se v půli cesty k mému cíli. Ale oni věděli o mých úmyslech. Dělali všechno proto, abych nemohl pokračovat ve svém programu.

„Kvůli obrovskému množství jizev, které máš v oblasti genitálií, je očividné, že to není poprvé, co si s tvým ptáčkem hraješ na doktora,“ řekl mi doktor výsměšným tónem.

Řekl jsem mu, že jsem měl nehodu. Ani trochu mě nebral v potaz. Vysvětloval mi, že pokud chci tento chirurgický zákrok, musel bych první projít terapiemi a dlouhým procesem fyzické, psychologické a hormonální analýzy. Navíc cena jednoho podobného ošetření je velice vysoká.

„Ani nevíme, jak na tebe bude působit nedostatek testosteronu. Výsledek může být deprese i sebevražedná psychóza či vězení. Kromě dalších stavů jako je zvýšený

cholesterol, sklon k osteoporóze a různé typy rakoviny. Jistě brzy začneš přibírat na váze a dojde k přerozdělení tuku - rukama naznačil ňadra na své hrudi, a proto musíme dodržovat jistá pravidla.“

„Nechci měnit pohlaví“ řekl jsem.

„Tak proč sis neuřízl prst nebo mandle?“

Neodvážil jsem se vysvětlovat, že to, co mě opravdu zajímalo, bylo zbavit se sexuálního otroctví. Raději jsem mlčel.

„Budeš se muset účastnit terapií po dobu neurčitou. Tady máš jméno odborníka, ke kterému začneš od příštího týdne chodit, aby nám mohl říci svůj názor. Ať tě ani nenapadne nepřijít. Jinak tě budeme muset nechat zavřít do psychiatrické léčebny.“

Předal mi vizitku. Ujistil jsem ho, že nebudu chybět na žádném sezení. Ale již od této chvíle jsem si začal vymýšlet různé záminky, abych tam nemusel chodit.

Bydlel jsem v jednom penzionu a žil z peněz, které jsem dostal od letecké společnosti jako úmrtné rodičů. Zemřeli při té nešťastné letecké nehodě nad Atlantickým oceánem roku 1987. Podle toho, co říkal můj advokát, se ke mně zachovali velkoryse, protože nikdy neobjevili těla. Toto finanční zabezpečení mi umožnilo žít bezstarostně, přestože jsem nežil v žádném v přepychu. Ale nejdůležitější bylo, že jsem nemusel pracovat. Zvláště po mých strašných pracovních zkušenostech.

Hned, jak jsem vyšel z nemocnice, jsem přemýšlel o změně plánu svého programu tak, abych dosáhl očekávaného výsledku. Říkal jsem si, že hned, jak se mi zacílí rána, bych mohl pokračovat s operací. Jen tak jsem mohl postupovat pomalu kupředu a nedělat nic příliš zbrkle. Nicméně bolest tak rychle neodezněla. Nejhorší bylo zvyšující se libido. Bolest mě udržovala ve stavu neustálého vzrušení. Nemohl jsem se ho zbavit kvůli správnému léčení citlivých partií v oblasti genitálií. Tohle mě nutilo ještě více k tomu, abych se rozhodl odstranit příčinu sexuální touhy.

Nadešel den terapie s doktorem Buschettim. Neměl jsem jinou možnost, než se dostavit. Naneštěstí bylo číslo oddělení na kartičce nečitelné. Po nekonečném bloudění chodbami psychiatrie jsem ordinaci našel. K mému překvapení tam doktor nebyl sám, ale s celou skupinou.

„Promiňte. Jste pan doktor Buschetti?“ řekl jsem a přitom jsem přerušil nějakou osobu, která se při pláči snažila mluvit.

„Kdo to chce vědět?“ odpověděl malý, napůl plešatý muž s bílým vousem.

Řekl jsem mu své jméno. Vysvětlil jsem mu, že s ním mám mít schůzku a předal mu kartičku od doktora. Prohlédl si ji, prohlédl si mě odshora dolů a řekl mi, ať se přidám ke skupině.

„Myslel jsem si, že v mém případě jde jen o odborné posouzení. Ne o skupinovou terapii.

„Nejdete sem proto, abyste přemýšlel, nýbrž proto, abyste poslouchal a byl čestný. Posad'te se a berte ohled na kolegu, který právě mluví. Dnes jste nás vyrušil již dost.“ Uposlechl jsem.

Muž, přestal brečet a pokračoval ve vyprávění. Zaměřil se na mě a řekl: „Většina přítomných ví, že nesnesu jakoukoliv infekci“. Rozepnul si košili a ukázal nám množství ran, které měl po celé hrudi. „Tohle je příklad toho, co mi je. Jak můžete vidět, jsem na tom hůř než jsem byl. Bral jsem všechny možné léky, které mi předepsali. Nic nemůže zabránit infekci. Žerou mě za živa. Nechci takhle umřít!“ Svalil se na židli. Silně se škrábal a začal zase brečet.

„Děkuji, že to zde sdílíš s námi, Ingeniero,“ podotkl doktor. Poté dodal, že dnes bychom měli přivítat nové členy.

Po krátké prezentaci dal slovo muži, který neměl víc jak 20 let. Byl dost vysoký a měl na sobě dámské šaty, světlou paruku a chlupaté nohy.

„Jmenuji se Dayanara. Nevím, co bych vám řekla. Většina z vás si při pohledu na mě bude myslet, že jsem nevyrovnaná, a že tím jak se oblékám, pouze utíkám od reality. Ale jen se podívejte sami na sebe, předtím, než mě budete soudit. Vy jste ti, co si nasazují masky a vzbuzují obdiv ve společnosti. Vy jste větší kurvy než já. Jak řekl můj otec, když opustil mou matku. Nejhorší maska je roubík, který si ty sám dáš do pusy. Po psychoanalýze měl můj otec sám strach ze svých snů. Raději odešel žít se svůdkyní, transexuální prostitutkou. Jedné noci během večeře se moje matka zastřelila kulkou do úst. Proto jsme šli s mými bratry žít k otci, který trávil dny čištěním záchodů v nevěstinci, kde pracovala svůdkyně. Bohužel jeho city nebyly opětovány a tak se po mnoha zneužitích a poníženích oběsil. Vím, že zemřel spokojený, protože udělal přesně to, co sám chtěl. Svůdkyně nás přinutila k tomu, abychom se sourozenci začali pracovat. Žebrali jsme, anebo jsme byli nabízeni klientům. Naštěstí ji jeden policista zardousil. Bylo to jako z toho japonského filmu o ženě, která zaškrtila svého milence, aby pocítila větší rozkoš.“

Po svém vyprávění si narovнала sukni a posadila se. Dala nohu přes nohu a zapálila si cigaretu. Dayanarovy zpovědi mě nepřekvapily, dělal jsem si však větší

starost z toho, že jsem musel taky vysvětlit, proč jsem tady. Nikdo nic neřekl až do doby, kdy mě doktor požádal, ať se představím.

„Jsem student práva. Jsem tady, protože jsem se pokusil zbavit mužství,“ řekl jsem a posadil se.

„Tohle nám toho moc neřekne mladíku. Koneckonců zpočátku je každý ostýchavý.“

Znovu jsem se postavil.

„Již několik let se pokouším zbavit se genitálií. Vypracoval jsem si plán, jak je postupně amputovat. Nechci změnit pohlaví ani udělat ze sebe ženu. Nemám ani žádné náboženské blouznění jako lidé, co se pokoušejí o to samé. Jednoduše řečeno mám potřebu zbavit se veškerého erotického potěšení. Snažil jsem stát eunuchem. Vím, že tenhle výraz má negativní význam. Hodně velkých mužů se přesto stalo eunuchy.“

„Co s tím má společného erotické potěšení?“ zeptal se doktor, aniž by se nepřestal dívat do svých poznámek.

„Nic, ale sexuální potěšení z nás dělá zvířata. Každá erekce nás vyčerpává. Naše životně důležité tekutiny končí v záchodě. Nemám nic proti ejakulaci, jen si myslím, že je to přebytečná tělesná sekrece. Podle mého názoru je to biologický proces stejně tak odporný jako zvracení. Přesto netvrdím, že to není přirozené. Navíc při amputaci genitálií se mění vylučování testosteronu a estrogenu. Což může podpořit mozkové buňky. Myslím, že víc než nějakou terapii, potřebuji daleko víc odpočinek. To je vše.“

„Řeknu vám, že potřebujete odbornou pomoc. Jediné, co vám může pomoci, je věčný odpočinek.“ Všichni vybuchli smíchy. „Proto Vám doporučuji, abyste nechal obranného postoje. Uvidíme se ve středu.“

Těmito slovy skončila moje první terapie. Nevadilo mi účastnit se, ale každý den jsem měl větší chuť se svým plánem pokračovat. Z toho jsem byl nervózní. Měl jsem pocit, že se díky mé účasti na terapiích dozví o mé přípravě na operaci. Nemohl jsem si zapíchnout do předkožky jehly, zavést dráty do močové trubice, upálit si penilní tkáň, nebo si náhodou udělat řezy na penisu. Byl jsem zklamaný. Měl jsem pocit, že mi terapie bránila dosáhnout blížícího se cíle. Když se mě jednou doktor vyptával, tak mě donutil přiznat se k tomu, že jsem si noc předtím bezdůvodně píchnul injekci. A už vůbec jsem nechtěl řešit solný roztok pod kůží. Od téhle chvíle jsem vždy musel ukazovat své genitálie před celou skupinou, abych jim ukázal, že jsou nepoškozené. Doktor Buschetti mě vydíral. Říkal, že mě nahlásí a s největší pravděpodobností půjdu do nemocnice.

„A tam mladý muži, přestože budete mít stále své genitálie, neobejdete se bez setkání s nějakým schizofrenikem, který si z vás udělá přítelkyni.“ řekl mi již několikrát doktor při hysterickém povyku celé skupiny.

Přestože mě zesměšnil na každé terapii, někteří ze skupiny se ke mně chovali mile a s respektem. Někdy terapie ubíhaly neskutečně pomalu. Jako jedna, kde muž vyprávěl se všemi detaily, jak zabil svého otce. Potily se mu ruce pokaždé, když na to vzpomínal. Některé byly naopak plny emocí a nových důkazů. Jako jednou, kdy se před nás postavil transexuál Dayanara, ukázal na doktora a řekl:

„Jsem s ním těhotná. Tohle prase mě zneužilo. Řekl, že mi pomůže a teď svou zodpovědnost popírá.“

Jakmile to dořekl, vypukl obrovský povyk. Já sám jsem měl záchvat smíchu. Přestal jsem se smát hned, jak jsem si všiml, že skupina je rozdělená na ty, kteří se smějí a ty, co doktorovi nadávali.

Nakonec řev utichl a promluvil doktor.

„Jeho obvinění je opravdu vážné. Máte test otcovství?“

Dost mě překvapila jeho otázka, ale považoval jsem to za součást terapie. Jedna žena usoudila, že požadovat test otcovství je opravdu nelidské. Jeden típek s ním dokonce souhlasil a dodal, že pokud se nechala, není to jeho chyba.

„Mě obvinili ze znásilnění ženy, kterou jsem ani neznal. Jak může někdo někoho znásilnit, když ho ani nezná? Moc dobře si pamatuji všechny ženy, s kterými jsem měl poměr. Něco takového se nezapomíná, ne?“ Ukázal na mě a řekl:

„Co si myslí ten, co si chce uříznout pindíka? Je to tady jediný odborník!“ a následoval smích na plné kolo. Někteří ho podpořili a zůstali v očekávání mé odpovědi.

„Nejsem na tohle odborník. Ale myslím si, že celá tahle debata je hloupost. Je jasné, že Dayanara není těhotný, ale jen pomatený.“

„A jak si tím můžete být tak jistý?“

„Je to chlap převlečený za ženskou, sakra!“

Dayanara sklíčeně brečela. Lidé křičeli a někteří házeli věcmi. Doktor je utiřil a řekl:

„Tehle negativní postoj je k ničemu. Budu muset sepsat lékařskou zprávu. A uvědomte si mladíku, že tady nestrpíme aroganci.“

Do konce sezení jsem neřekl půl slova. Pokaždé mu šlo jen o to, abych byl zklamaný. Dal jsem si ruce do kapes a štípal jsem se do varlat. Tahal jsem si za kůži tak,

že jsem jí měl úplně fialovou. Na konci sezení mi doktor oznámil, že se mnou potřebuje mluvit. Jakmile všichni odešli, tak mi řekl, ať to neberu vážně.

„Vím, že terapii skoro nepotřebujete. Někteří ze skupiny jsou dost nevyrovnaní. Musíme k nim být tolerantní a snažit se jim pomoci.

Myslím si, že za několik týdnů již nebude potřeba, abyste chodil na terapii.“

Poděkoval jsem a spokojen odešel z místnosti. Ještě, než jsem došel k výtahu, přišel ke mně jeden člen terapie. Byl obtloustlý, nervózní, mluvil velice málo, a navíc se smál jako řehtající kuň.

„Co Vám řekl doktor Mascotti?“

„Kdo?“

„Doktor Mascotti. Všiml jsem si, že si vás zavolal na konci terapie. Co chtěl?“

„Jo vy myslíte doktor Buschetti.“

„Takhle Vám řekl, že se jmenuje?“

„To je jeho jméno.“

„Jak chcete. Co Vám řekl?“

„Nic, chtěl po mně nějaká data,“ řekl jsem váhavě.

„Dávejte si na něj pozor,“ rozhlédl se a zašeptal. „Pracuji pro tajné služby. Již několik měsíců se zabývám studiem doktora Mascottiho. Pojd'te ven. Tady nemůžeme mluvit.“ Myslím, že jsem šel kvůli svým smíšeným pocitům. Šel jsem daleko za ním přes několik bloků až na malé náměstí. Odpočívalo zde několik dělníků a všude okolo se holubi cpali odpadky. Naznačil mi, abych si k němu přisedl na lavičku.

„Domnívám se, že Vám můj příběh bude připadat poněkud zvláštní. Nemám Vám to za zlé. Chápu Vás, že jste s námi na terapii, protože tady musíte být kvůli své amatérské chirurgii. Ale většina z nás podstupuje terapii doktora Mascottiho...“

„Buschettiho“ přerušil jsem ho.

„Jak chcete. Byli jsme nebo dokonce jsme vězni politického systému.“

„Také transexuál, obézní adolescentka a infekční inženýr.“

„Víceméně ano. Z určitých důvodů Vám nemůžu říci podrobnější informace.“

„A jak jste se sem dostal?“

„Měl jsem na starost materiální rozdělování projektů a prostředků národní bezpečnosti.

Jednou z mých posledních prací byla implantace přijímacího a vysílacího čipu psovi předsedy opozice. Díky tomuto čipu jsme ho mohli nejen špehovat, protože uvnitř

měl rezonační dutinu, kterou využíval psí mozek jako zvukový otvor. Následkem práce bylo, že jeho pes mluvil a zadával mu úkoly,“ začal se smát jako kuň.

„A věřil tomu?“

„Jistě, za několik dní jsme mu stanovili rozkazy, které dodržoval doslova. Zřekni se svých požadavků, zažaluj někoho, svlékni se, aby ses mohl vykoupat pod měsíčním svitem. Problém byl v tom, že vše fungovalo až moc dobře. Brzy se čip porouchal, ale on nadále poslouchal psí příkazy,“ začal se řehtat.

„A co se stalo?“

„Nic, jen byl velice nepředvídatelný. Tak jsme je oba zabili.“

„A co to s tím má společného doktor Buschetti?“

„Obvinili mě z napadení kolegy, osahávání mladistvé a vymalování kanceláře výkaly. Řekli mi, že nevnímám realitu a zavřeli mě skoro na celý rok do blázince. Ztratil jsem práci a žena mě opustila. Po tom, co mě pustili, jsem žil v ubytovně plné pobudů, opilců a zločinců. Teď jsem ve zkušební době. Kdykoliv mě můžou vzít zpátky. Myslím, že mají strach, že můžu něco prozradit. Jakmile budu mít dostatečné množství důkazů, které již brzy mít budu, všechny udám. Všude budou padat hlavy v čele s hlavou Mascottiho.“

„Buschettiho“

„Ať se jmenuje jakkoliv. Vyprávím Vám o tom, protože nejste takový blázen jako ostatní. Buďte opatrný a nevěřte mu.“

Omluvil jsem se a šel domů. Hrozně mě bolela varlata. Když jsem dorazil domů, vzal jsem sešíváčku na papíry a zarazil si do kůže na varlatech svorky.

Dayanara se následujícího sezení nezúčastnil. Na začátku terapie jsem musel ukázat své genitálie. Vzhledem k mému zranění se mě ptali na díry po železných svorkách. Řekl jsem, že nevím, co to je. Po tom, co si mě skupina prohlédla, jsem si nandal kalhoty a vrátil se na své místo. Slovo si vzala obézní adolescentka. Vyprávěla, že zhubnula patnáct kilo. Všichni jsme jí zatleskali. Pak řekla, že ve skutečnosti vůbec nezhubla. Začala brečet. Tiše jsme jí pozorovali. Potom se doktor podíval na hodinky a slavnostně nám oznámil konec sezení. Nakonec mě bývalý špion zavolal, aby mi oznámil, že Dayanara zemřel.

„Vidíte? Co jsem vám říkal.“

„Co jste mi říkal?“

„Že jsme v nebezpečí. Mascotti nás jednoho po druhém zneškodní.“

„Buschetti. A proč?“

„Protože my jsme jen odpad společnosti. Vy se svými zasranými koulemi, transexuál se svým zkurveným těhotenstvím, zahradník a jeho stupidní agorafobie a já se svou posranou minulostí. Překážíme, jsme k pláči a ve skutečnosti jsme ve velkém nebezpečí. Chcete snad další důvody?“

„Jak víte, že Dayanara zemřel?“

„Zemřel, věřte mi. Pokusil se potratit. Vpíchnul si do těla drogu, která způsobila vnitřní krvácení. Kdo si myslíte, že mu drogu dal?“

„A jak to víte?“

„Nevěříte mi? Zeptejte se doktora Mascottiho.“

Muž odešel ke schodům a nechal mě v chodbě. V tu chvíli jsem uviděl doktora. Zavola jsem na něj.

„Doktore Buschetti! Doktore Buschetti! Doktore Buschetti!“ Neodpověděl. Běžel jsem za ním.

„Doktore Buschetti!“ řekl jsem a chytl ho za rameno.

„Co se děje?“

„Je pravda, že Dayanara zemřel?“

„Obávám se, že ano.“

„Co se mu stalo?“

„Spáchal sebevraždu. Je mi to líto. Jestli mě omluvíte, mám na spěch.“

„Ale doktore, mně řekli, že si píchnul injekci a následkem toho vykrvácel.“

„Kdo Vám to řekl?“

„Jeden muž, co tvrdí, že je bývalý špión.“

„Už vím. Po pravdě nevím, jak zemřel. Nemyslím si, že on ví víc. Co Vám však mohu doporučit, je nenavazovat osobní kontakty. S tímto mužem ani s nikým jiným z terapie. Nezapomeňte, co je předmětem terapií. Přátelské, milostné či jiné vztahy nám mohou narušit průběh terapií. Navíc, vy máte privilegované postavení ve skupině. Pokud tedy chcete brzy skončit s terapií, bude nejlepší, když si nebudete komplikovat život. Na shledanou.“

Nevěděl jsem, co na to říct. Bral jsem to jako skrytou hrozbu. Vrátil jsem se domů. Než jsem došel do svého pokoje, tak mě zastavila paní Norma. Řekla mi, že už má plné zuby mytí fleků od krve na povlečení a ručnicích.

„Mně je jedno, co děláte ve svém soukromí. Nic mi do toho není, že si chcete uříznout penis. Ale co Vám chci říct je, že mám opravdu strach z nákazy. Chyťt nějakou

nemoc z krve, proto již nehodlám práť povlečení a ani mýt podlahu. Berte to v úvahu. Představte si, že se v mém věku bůh ví jakým hnusem nakazím.“

„Jistě paní Normo. Nedělejte si starost, již se to nestane.“

Vešel jsem do svého pokoje. Sundal jsem si kalhoty a položil varlata na dřevěný stůl. Vzal jsem si ze šuplíku hřebík a plochý kámen, který jsem našel na ulici. Jemně jsem zarazil hřebík do kůže na genitáliích. Pokračoval jsem, dokud jsem to mohl vydržet. Hřebík se zarazil až do desky stolu. Naštěstí jsem moc nekrvácel. Ale byl jsem zklamaný, protože jsem vůbec neuspokojil touhu zbavit se varlat. Další schůzka byla o veřejném soudu. Vyprávěl jsem jim o svém novém zranění.

„Proč ty bastarde?!“ řval mladík.

„Kdy se s tím už vyrovnáš? Pochop to, pochop, ty hlupáku!“

„Kdy už poslechněš doktora Mascottiho?“

„Buschettiho,“ opravil jsem ho, aniž bych zvedl hlavu.

Jeden z účastníků se postavil. Dal mi facku, aniž by mu v tom někdo zabránil. Ani doktor mu nic za agresivní chování neřekl. Možná to byla shoda okolností, ale díky tomu jsem si uvědomil, že bývalý špion není člověk, kterého jsem znal. Představoval jsem si to nejhorší. A na konci sezení se to potvrdilo. Doktor mi řekl, že bývalý špion skočil z okna z osmnáctého patra.

„Nevíte proč?“ zeptal jsem se nervózně.

„Trpěl šílenstvím z pronásledování, byl přesvědčený, že se proti němu spikli. Předpokládám, že tohle s tím bude mít mnoho společného. Nemyslíte?“

„Jistě, že ano“ bázlivě jsem odpověděl, aniž bych mohl skrýt fakt, že jsem ho prozradil já.

O několik týdnů později se počet osob zmenšil z tuctu na čtyři. Naštěstí už mě nenutili ukazovat své genitálie na začátku každého sezení. Dokonce při jedné terapii, kdy jsem opět ukázal své zanícené nafialovělé genitálie, jeden z účastníků omdlel. Od toho okamžiku jsem přestal chodit na přednášky. Veškerý čas jsem věnoval terapii, o které jsem si myslel, že vede k dobrým výsledkům.

„Doktore, proč je nás teď tak málo?“ zeptal jsem se překvapeně při jedné příležitosti.

„Několik účastníků odešlo z různých důvodů. Někteří již nepotřebovali terapii, jiní museli být hospitalizováni kvůli nezlepšujícímu se stavu. Pokud se chcete uzdravit, doporučuji Vám, ať si neděláte starost o ostatní členy. Soustřed'te se sám na sebe.“

V tuhle chvíli se situace zhoršila i doma. Paní Norma byla našťvaná kvůli dírákům ve stole. A taky proto, že jednou ze zoufalství použila svoje slavnostní ubrousky, aby mi zastavila krvácení. Dával jsem pozor, aby šlo všechno podle představ, přesně tak, aby mi nikdo nemohl nic říct a aby se mi vyhýbali.

Na dalším sezení jsme byli s doktorem sami. Proto jsem v něho měl větší důvěru. Vyprávěl jsem mu o tom, co se děje v mém penzionu. Tiše mi naslouchal. Avšak místo, aby se mnou mluvil o problémech s mým bydlením, se mě zeptal:

„Jak často si ubližujete?“

Zastyděl jsem se, ale věděl jsem, že nemám důvod lhát.

„Několikrát denně. Ale někdy se řezu jen povrchově břitvou. Ale nedělám to kvůli potěšení.“

„A kde to děláte?“

„Předtím jen na veřejných záchodech a jiných místech, kde nebyl takový problém zanechat skvrny. Lidé dělají na veřejných záchodech divné věci. Teď se operuji kdekoliv. Ve svém pokoji, v autobuse a dokonce i ve výtahu,“ přiznal jsem se.

„Myslím si, že terapie Vám opravdu pomohla. Již jsme dosáhly veškerých výsledků, které jsme očekávali. Podle mého názoru se s tím nevyrovnáte až do doby dokud nedokončíte svůj program, jak to sám nazýváte.“

„Ale já myslel, že mi to chcete rozmluvit. Docílit toho, abych se dál neoperoval.“

„Ne, ve skutečnosti si myslím, že potřebujete dokončit svůj program, abyste mohl pokračovat ve svém životě. Jsou důležitější věci než varlata a penis.“

„Přesně tak.“

„Pokud již nechcete nést dál tohle břemeno, doporučuji Vám skončit s tím jednou pro vždy. S mou pomocí můžeme dokončit hned bilaterální orchiektomii a budete spokojený člověk.“

Nemohl jsem uvěřit vlastním uším. Profesionální lékař mi pomůže dokončit můj program. Ale trochu mě znepokojilo, kdy to chce provést.

„Sundejte si kalhoty a posaďte se na stůl.“

„Teď hned?“

„Udělejte to, ať už s tím skončíme.“

Z kapsičky u košile vytáhl skalpel, kleště a jiné pomůcky.

„Postup je ve skutečnosti velice jednoduchý. Přidržte si kůži tímto způsobem.“

Udělal jsem, co mi řekl. Ještě než mi mohl cokoliv říct, mi provedl dlouhý, hluboký řez. Nepřemýšlel a způsobil tím, že jsem bolestí upadl na zem.

„Co to děláte?“ rozzuřeně na mě zakřičel, když mě uviděl, jak si držím ránu a válím se na zemi. Nějakou chvíli jsem bolestí nemohl ani mluvit. Za okamžik jsem se pokusil dostat ze sebe větu:

„Já se takhle nikdy neřežu.“

„Proto jsi to nikdy nemohl dokončit,“ řekl mezitím, co mi šlápl s celou vahou na krk. „Pokud ty ruce nedáš pryč, uříznu ti prsty. A nakonec amputujeme penis pomocí drátu. Uvidíš, že to skoro nebude bolet.“ Dal jsem ruce pryč, když jsem ucítil, že mi zarazil nůž až do kosti palce. Strčil ruce dovnitř skrz ránu a vytáhl varlata. Ještě než mi je amputoval, nakopl mě do varlat. Upadl na kolena. Vyskočil jsem, nandal si kalhoty a nějakým způsobem jsem utekl z nemocnice. Na ulici jsem si přivolal taxi. Řidič úplně zběhl, když uviděl, kde krvácím. Naštěstí se mě na nic neptal, kromě toho, kam to bude.

Když jsem dorazil do penzionu, Norma mě zastavila u dveří. Řekla mi, že se stěhuji.

„Nezajímá mě osobní život druhých, ani nechci žít s někým, kdo se mrzačí. Ale kdo tu krev má uklízet?“

Slíbil jsem jí, že jí to všechno vysvětlím a zítra to všechno uklidím. Zavřel jsem se do svého pokoje. Myslel jsem, že umřu, jestli nic neudělám. Jediné, co jsem měl v ruce byla ústní voda Listerine, kterou jsem použil jako dezinfekci. Vrátil jsem varlata na své místo a mezitím, co jsem držel kůži jsem uvažoval, co budu dělat. Naštěstí jsem přestal krvácet. Usnul jsem na podlaze v kaluži krve a moči. Ráno mě vzbudily rány na dveře. Ještě, než jsem se stihnul zvednout, dvě neznámé postavy mě zvedly. Odnesli mě do sanitky, která už byla venku. Byl jsem tak zmatený, že jsem nevěděl, kdo ti lidé byli. Kdo je zavolal ani kam mě vezli. Po straně byl nápis Psychiatrická léčebna. Ztratil jsem vědomí, když mi svlékali triko, kterým jsem měl obvázanou ránu. Řekl doktor:

„Do prdele. Tohle hovado si uřízlo varlata.“

Probudil jsem se přivázaný k posteli. Byl jsem v odporném nemocničním pokoji, kde byly další čtyři postele. Naproti mně stála mladá doktorka. Dívala se na mě s rukama v kapsách.

„Kde to jsem?“

„Kde myslíš, že by mohli být lidé, kteří si pro zábavu uříznou koule? Teď sis to opravdu posral. Měl jsi možnost, kterou jsi promrhal.“

„Tentokrát jsem to nebyl já,“ řekl jsem nedůtklivě hlasem, který mi nepřipadal jako můj.

„Nechodil jsi na terapie, na které jsi slíbil, že budeš chodit...“ a přitom se dívala se do svých papírů. „Bylo to minulý říjen, kdy sis amputoval levé varle.“

„Nechyběl jsem na jediném sezení. Ve skutečnosti to byl sám doktor, kdo mi tohle udělal.“

„Prosím? Doktorka Buschetti ti to udělala?“

„Ne, doktor Buschetti. Malý silný pán s šedivým vousem.“

„Doktorka Buschetti se jmenuje María. Je jí šedesát pět let. Kouří bez přestání a nebyla by schopná někomu amputovat varlata.“

„Proto mu říkali Mascotti“ řekl jsem si pro sebe.

„Co?“

„Psychiatr, který se jmenuje Mascotti. Myslím, že jsem se spletl a chodil jsem na jeho terapie. Můžete si to jednoduše zjistit.“

„Oddělení není tak velké. Není tady nikdo s tímto jménem.“

„Byl tam jeden transexuál, který si myslel, že čeká s doktorem dítě. Chtěl potratit a umřel. A taky muž, který zabil svou matku tím, že jí vrazil nůž do hlavy. Také bývalý špion, který vynalezl, že psi politiků mluví. Skočil z 18. patra. Jedna tlustá dívka a všichni ostatní ze skupiny umírali jeden po druhém.“

„Odkud byli tihle lidé?“

„Byli to účastníci terapie.“

„U nás v nemocnici neprovádíme tyhle způsoby terapií. A už vůbec ne někomu jako jsi ty“ odpověděla. Otočila se a odešla z místnosti. Snažil jsem se zvednout, ale kvůli řemenům jsem nemohl.

Křičel jsem, až jsem ztratil úplně hlas. Vzlykal jsem, když jsem ucítil příval horka ze spodní části těla. Svaly se mi povolily. Poprvé v životě jsem se cítil vyrovnaný se svým tělem. V tuhle chvíli jsem úplně zapomněl, že jsem byla přivázaný v pokoji nějakého blázince. Cítil jsem se, jako bych se vznášel. Spokojený jsem usnul s úsměvem na tváři.

Dívka se zavázanýma očima

Eva Bodenstedt

„Od analýzy k věcem spojených s násilím nám chybí už jen krůček,“ četl otec děvčátka v novinách, poprvé nahlas. „Tatí, prosím vyprávěj mi o včerejšku, jestli byl v něčem jiný,“ poprvé ho požádala dívka. Když byla menší, tak se rozhodla nosit zavázané oči, protože nechtěla vidět otce, jak chodí po dvoře a chrlí příběhy o zemi, která byla, jak otec vykřikoval, neodpustitelně ponížena.

Především se rozhodla uniknout, protože on, její otec, nedělal nic pro to, aby změnil tuhle tragédii, která byla jeho vlastní tragédií, a která se víc než čemu jinému podobala osudu.

Žili na kousku půdy, který přidělila vláda generála Lázara Cárdenase první generaci jejich rodiny. Pozemek byl stejně velký a starý jako kterýkoliv jiný na vesnici. Stejně tak vyprahlý a neúrodný. Je lemován opuncemi a zdí z nepálených cihel, která ho oddělovala od sousedních pozemků. Každý rok v období dešťů, pokud na tohle dokonce i bohy zapomenuté místo vůbec nějaká ta kapka spadla, se cihly zabarvily do zlatavé. Dívka je s úžasem sbírala, jako by země překypovala bohatstvím, o čemž vždy snila její matka, dokud ještě žila. Tak jak se ztrácela dešťová voda, ztrácela se i její matka, kterou v zanedbané klinice pomalu pohltila její nemoc. Ani doktor se po skončení povinné praxe do tohoto prokletého města nevrátil a vláda jim zapomněla poslat nového. Vzpomněli si na vesnici, na lidi a jejich neštěstí, jen když potřebovali volební hlasy, i kdyby měly být od negramotných vesničanů. Nejdříve se objevili malíři, kteří od rána do večera natírali bílou barvou všechny zdi ve městě. Poté dorazili vylepovači plakátů, kteří na bílé zdi nalepovali různé plakáty s obličejí a jmény nových spasitelů. Ještě později se objevily vládní nákladňáky kodrcající se po silnici, která připomínala koryto vyschlé řeky. Byly plné prasat, kůzlat, sazenic zemědělských plodin, nepoužitelných šicích strojů, prostředků a receptů, jak organizovat lidi ve výboru veřejného blahobytu. Několik měsíců byly k sobě ženy solidární, dokonce zapomněly na veškerou nenávist a nevěry svých manželů a změnilly své životy, aby podpořily to, co jim vláda poslala. Dokonce i muži se scházeli každou neděli, aby v nesnesitelném horku opravovali ulice, to horko z nich vysávala sobotní noc. Nejedna muž se snažil chytat jazykem trpký pot po včerejší kořalce, který mu stékal po rozbitém obličejí. Jen během funkčního období prezidenta – o kterém se při jeho odchodu vědělo, stejně jako o všech jeho předchůdcích, že si nakradl daleko víc než kdokoliv jiný a zapsal se tak do nedávné

historie jako chupacabras¹⁴ z lidového vyprávění – dostali to, co jim bylo slíbeno: elektřinu, kanalizaci a pitnou vodu.

Ale její matka už nežila, aby o tom mohla vyprávět, ani si nemohla přijít pro prasata či kůzlata darovaná těm, kteří představovali národ, protože ženy, které už měly plné zuby života podle zákonů Úřadu pro sociální rozvoj mexického venkova, obětovaly svůj vlastní majetek, aby nakrmily břicha úředníků, kteří je navštívili jen proto, aby ospravedlnili fakt, že berou plat, a aby zde slavnostně otevřeli veřejnou stavbu.

„Nebyla to snad jejich povinnost? Stavět, samozřejmě, ne slavit...“

Od té chvíle to bylo každý rok horší, protože nebylo jak uniknout hlasu svého otce, a proto si dívka zavazovala bílý šátek kolem hlavy a choulila se na babiččině houpající židli. Díky tomu viděla jen hlubokou temnotu svého nitra. Nevnímala ani ubíhající čas.

Ale i přesto pořád trpěla, když její otec dlouze brumlal o nerozhodnosti a neslýchaných činech prezidentů, když pořád dokola opakoval: „Jen slibuji a pak lidem všechno ukradnou, snad jen kromě víry, naděje a nezničitelné a hloupé schopnosti zapomínat, která těm nahoře všechno bezvýhradně odpustí,“ křičel našťvaně, avšak jeho jednání působilo, jako by ho to netrápilo. Proto se stala pro dívku, která uvnitř své slepoty hledala světlo své vlastní budoucnosti, celá ta situace nesnesitelnou. Jako by to ani nebyl její otec, kterého přes všechny existenční strasti milovala, a který jí zajistí budoucnost. Místo toho, aby bojovala proti pasivitě a nespravedlnosti, ho poslouchala jako idiota a honila přitom po dvoře slepice. Viděla ho, i když měla zavázané oči, jak narážel kovovým kbelíkem na dno vyschlé nádrže. Vytušila vždycky, že je opilý, když byl zavřený v chlévě s osly. Nenáviděla ho, když kopal do břicha ubohé psy, kteří kňučeli bolestí a smutkem stahovali ocasy. Tehdy dívka opouštěla houpací křeslo a chodila do ložnice za svou sestrou Clarou. Ale Clara byla stejná, možná dokonce horší než její otec. Když zrovna nepřehazovala šuplíky plné nepotřebných věcí, které se nehodily ani ke vzpomínkám, aby našla něco hodnotného, co by mohla dát do zastavárny a zaplatit jejich účty za elektřinu a vodu, kterou jim už dávno odpojili, protože neměli jak ji zaplatit tak ji našla, jak čeká s klidem bláznů a zamilovaných na muže, který jí vyprávěl o vysněné budoucnosti. Vždycky se přitom na balkóně opírala o zábradlí s květinami a na tváři měla věčný úsměv. Ty květiny byly umělé.

¹⁴ Mýtus, který vzniknul v Portoriku.

Když přestalo pršet, tak začali do města přijíždět prodavači plastového zboží. Nabízeli z plastu všechno, dokonce i ovoce, které v téhle pustině nikdy nerostlo, teď bylo v keramických mísách v každé jídelně. Dokonce i hřbitov byl přeplněn předměty z plastu. Stovky plastových květin zabalených v zaprášených taškách visely na křížích, aby ukonejšily únavu mrtvých.

Každou neděli, když se konal trh, se Clara oblékla do bílého a splétala si vlasy pomocí avokádového oleje. Vyšla do ulic v očekávání, že uprostřed toho procesí vrásčitých a horkem znavených postav zahlédne tvář svého milovaného. Viděla procházet obchodníky, jak nesou barevné plachty a koše plné zboží. Během celého dne město překypovalo barvami. Od brzkých ranních hodin stíny starců zametaly pro pár drobných košťaty svázanými z větví stromů prach a staré odpadky na náměstí, aby na něm obchodníci mrknutím oka postavili labyrint nepotřebností a vlastních výrobků. Celý den byly slyšet hlasy opěvující v jejich jazyce cizokrajné ovoce, názvy zvířat v kilech a gramech, ceny a slevy. A celé město bylo fascinované labyrintem libůstek a přání.

Její matka se vždycky vracela z trhu ověšená věcmi do domácnosti, kouzelnými bylinkami a záplatami na spravení oblečení. Ale její matka už umřela a jí, která nevycházela z domu od doby, kdy si zavázala oči, nezbývalo nic jiného než se zeptat svojí sestry Clary, jestli jí muž, na kterého čeká, slíbil, že se vrátí a dá jí vše, co jí tenkrát přislíbil. A Clara na to neřekla nic. Dívka se zavázanýma očima se musela spokojit s odpovědí svojí sestry. Jako šílená si kousala nehty na rukou a nohou.

„Dělá to jednoduše proto, že uvěřila, že miluje, protože je odhodlaná, jako my všichni,“ říkala si dívka ve svém nekonečném dialogu s tím, že se rozhodla nevidět, ačkoliv pořád vidí a nic jí ve skutečnosti nepomůže.

Zůstala malou holčičkou jen kvůli tomu, že se nedívala na vybledlé plakáty s tvářemi kandidátů jen z jedné politické strany pro lid, obec a vlast. Neviděla bledou vlajku, jak visí na půli žerdi, protože všichni se rozhodli obviňovat zemi ze sucha, jehož byli obětí. „A co všechno ostatní?“ ptala se, aniž by věděla, kdo jí na to odpoví.

Také už neviděla neduživé kukuřičné klasy, které převáželi na káře směrem k sýpce. Neviděla ani pavučiny, které visely na stropěch a zdech domu. Zůstala stále malou holčičkou, protože jí při houpání v křesle neubíhal čas a při tom na ni promlouval duch minulosti, protože už neviděla tu strašnou prázdnotu v rukou a duších lidí. Cítila jen vlhká svítání a úplňky, které odměřovaly čas v její vesnici.

Rukama vlhkýma od ranní rosy se v tichu dotýkala svých rtů.

Nic se neměnilo. Bylo to, jako by si nikdo nic nepamatoval. Dům, země, samota, sestra, ani její otec, který četl v novinách pořád ten stejný příběh, který se opakoval vždycky, když nový vyvolenec usedl na trůn moci tam v tom městě, které se jmenovalo stejně jako země, a které nikdy nepozná. Ještě před tím, než se rozhodla být navíc i hluchá k tomu, že je slepá, se ale něco přihodilo.

Během jedné noci, kdy bylo zatmění měsíce, si dívka rozvázala šátek a viděla, jak otec a Clara, každý ve svém pokoji tajně a nešťastně pláčou. Otec začal vždy, když dočetl poslední stránku novin, které opakovaly pořád ten stejný příběh. Clara začala plakat po dalším marném půlnočním čekání na muže, kterého měla v srdci, ať už byl vymyšlený nebo skutečný.

Nikdo, absolutně nikdo, by je neměl vidět ani slyšet, řeklo si děvčátko. Jejich žal a sebeklam jsou snesitelné, jen když s nimi nikdo nesdílí jejich existenci. Nikdo nemůže být spoluviníkem slabého a nesmělého schvalování zrady!

Je to jako tajemství, které když je odhaleno, tak zmizí, řekla si dívka bez toho, aniž by se přesvědčila o tomhle způsobu života. Vážně přemýšlela o tom, že možná její sestra a otec čekají na stejného muže, na toho, který by nesliboval lidem z vesnice předem nesplnitelné. To čekání bylo marné.

Rozhodla se všechny ty roky slepoty ukončit, a proto požádala otce, aby jí vyprávěl o včerejšku. Jestli byl v něčem jiný.

Rozhodl se až v době, kdy se již schylovalo k večeru. Odešel od pudy, kde zakopal svou mačetu do zoufalství, která již rodila brázdy, vydal se směrem k hospodě, kde ho zastihla zpráva, díky které navždy zahořknul. Všichni lidé - nejen lidé z vesnice, kde žil s Clarou, dcerou se zavázanýma očima a s duší zapomnění a bezpráví jeho zavražděné ženy, ale celý národ, což je devadesát milionů mluvících koster, požadovalo hlavu prezidenta, v něhož on celou svou duší vložil svou tichou víru – žádali, aby zaplatil za neštěstí, které postihlo celý národ.

S novinami, němými hlasy lidí a s totální porážkou srolovanou pod upocenou paží, se dovlékl až ke dveřím svého domu. Každý krok ho stál nesmírnou námahu, každý nádech byl jen instinktem přežití. Každou minutu prožíval vnitřní boj s celou tou absurditou. Když to uslyšela jeho dcera, přestala se houpat a začala s ním zase mluvit, ze své čisté nesnesitelné temnoty ho požádala o odpověď.

Vyprávěl jí neutišitelným hlasem, že za celou dobu svého života chodil od jedné urny k druhé, vkládal své naděje do jednoho muže a pak do dalšího, každý rok zase, ať už přšlo nebo nepřšlo, že tak jako nikdy předtím mával vlajkou svého lidu a svého

srdce, když je přišel na chvilku pozdravit ten prezident, tenkrát, kdy městská rada, jako očarovaná rozhodla po několika letech oprášit kostel a uklidit odpadky z náměstí, přestože nebyl k tomu určený den.

„Poprvé v životě jsme měli světlo, pitnou vodu a kanalizaci,“ křičel otec a řekl děvčeti, že muž, kterého teď hodlají soudit, pro něj znamená světlo, vlastní elektřinu, vlastní televizi, kterou si ale nemohl zapnout, protože mu odpojili proud, vlastní vodu, která netekla, protože jí neměl zaplacenou, kanalizaci, i když neměl co srát, protože nebylo co sklízet, jeho nezapomenutelný muž ... Tenhle muž byl jako jeho matka, žena, která porodila poslední boží záměr.

Navíc jí řekl, že i přes pomluvy nebude věřit v jeho zradu, protože on sám se necítil víc zrazen, než těmi, které volil a nikdy, opravdu nikdy neviděl ani je osobně, ani jejich činy, které jim slíbili. Řekl jí, že hlad bude klepat na dveře den co den, ať odsoudí kohokoliv, oni budou vždy ti poražení. Nakonec dceru požádal, aby mlčela, a ona mu nevědomky přiznala, že ho přistihla plakat, prosila ho, ať toho nechá, že se vždycky děje totéž a že svět zůstane imunní vůči jeho nářkům a unavené existenci.

Otec jí viděl, jak se znovu smutně a utrápeně houpe v babiččině křesle. Neviděla ho, jak se ztratil ve svém pokoji, ale když se vrátil, třímal v ruce starou pušku a vyprázdnil celý zásobník do hrudi své dcery, a přitom stále opakoval:

„Dcerunko moje, nevím, co se stalo, ani jaký byl včerejšek. Zapomněl jsem to. Jestli ty si chceš vzpomenout, jestli ty sama víš, co znamená vzpomenout si, nežádej mě, abych si vzpomněl, jestli to uděláš, zabiju tě. Rozumíš? Zabiju tě.“

Ale dívka už nic neslyšela, dokonce ani hlas v barvách vzpomínek.

Andělé

Ricardo Chávez Castañeda

Anděly bychom mohli přirovnat ke dvěma protijedoucím vlakům, které se na okamžik setkávají v tunelu a následně na to se minou. Dokonce by se dalo mluvit o absurdních případech každého času. Veškerý náš způsob ručiček, kalendářů a naše hromadění jim bude připadat směšné. Andělé cestují opačným směrem, směrem k našemu mládí a ztraceným létům našeho dětství. Nejsou to však nevinná stvoření z filmů, které se promítají každou sobotu dopoledne v kině Cosmos. Neomezují se jen na cestu zpět, nevěnování pozornosti či na život pozpátku. Nejsou to bytosti bez souvislosti.

Poprvé se objevují v nočních můrách starých lidí. Chrání je před zlými sny tím, že je nutí vylézt z postele a jít na ulici. Tohle jim dělají noc co noc. Třesou s nimi, tahají je z postele, zapínají jim televizi, posazují je na houpací židli, nutí je vyzvracet tablety Valia nebo toho, co zrovna spolkli.

Anděl s tlustýma rukama a zářivýma očima například hlídá stařenku v domově důchodců, dozorce nebo básníka, který jen pláče nad fotografiemi své rodiny: metafora pavučiny spojující rodiče a děti. Básník se houpe s holým zadkem na podlaze, dokud ho anděl nedonutí vzít si pero, opřít ho o papír a začít s ním pohybovat zprava doleva uměleckým písmem a vytvářet slova jako Ortel či Dědictví nebo jiné odhalené výrazy, které zrovna použil. U staré ženy stačí přesunout moč z matrace do županu a odtud zpátky do rozkroku až je úplně suchá.

Oběť je jasná: postupem času přestane být nadpozemský. Objevuje se mu jizva na tváři, která byla plná bílých, silných chlupů. Žena vidí, jak jí z nohou mizí provazce nazelenalých křečových žil a dozorcí se objevuje jeden zub po druhém. Jednou jí anděl zrovna vzal kapesní nůž. Plakala, když ji nutil k tomu, aby ho vrátila zpátky do druhého šuplíku a tam do manželovy kapsy.

Nicméně jsou i příjemné dny, kdy dokážou žít bez andělů. Dozorce se stal opět policistou a básník hladí břicho těhotné manželky. Žena, která byla předtím stará, roztáhla nohy a nechala do sebe vniknout nešikovného, ale hezkého chlapce.

Celá ta volnost je sama o sobě mylná. Věčně na někoho musejí dávat pozor. Anděl se nenechá oklamat náhlým klidem, protože jako by to nestačilo, už se stará o někoho dalšího. Jedné mladé dívce vrátil krev, která zašpinila závěsy a zdi koupelny. Pomohl jí dát znovu dohromady zápěstí a zbavit se dopisu, který byl beztak nečitelný, protože se

rozhodla jej z toho vynechat, jeho – svého anděla. Šestatřicetiletému muži vytáhl kulku z šíje.

Anděl je doprovází a chrání, čímž postupně přestává být neviditelný. Nyní má nezaměnitelnou vůni mokrého dřeva, na jednom prstu mu chybí nehet. V jednom verši nezkušeného básníka se objevila šťastná vzpomínka na příjemný dotyk ruky na šíji.

Chránit je práce, která vyčerpává, dokonce i anděly. Monotónní rituál utišování pláče a křiku, vrácení jejich pěti dětem výraz leklých ryb – zakalené skelné kulaté oči – to ho dohání k poslední oběti.

Před několika dny bylo v pořadí blondřaté děvče. Dnes je na řadě mladík s ránou od kulky. Vrátil se do přerušného dětství plného dlouhých uklidňujících seancí s otázkami, kterým nerozuměl. Je to tak skoro s každým. Je jedna nemocnice a za chvíli už neexistuje. A tenhle chlapec s modrým svetrem, kraťasy, a botami s okopanými špičkami se objevil v jedné opuštěné, ale přesto známé místnosti. Znetvoření, které se na andělovi objevuje, je důkazem obětování se. Má otevřenou pusku dokořán a na čele pukliny, které připomínají druhé oči. Jeho spodní ret je nafialovělý a pach, který vychází z jeho úst je tak silný, že připomíná pach žraločí kůže. Anděl chlapce obejmě, aby ho utěšil při silných kopancích a nutkání zvracet. Přitisknul ho k sobě navzdory facce, která ho právě zasáhla do tváře. Šeptá mu něco do ucha, tak jako té blondřaté dívce. Potom ho svou obrovskou rukou chytne kolem krku, stejně jako chlapce, který se stane básníkem, a pomalu mu vrací krev zpátky do rozkroku. Pak anděl naposledy zatlačí a chytne něco tvrdého a pozoruhodného. Bylo to jako kopí, které chlapce probodlo.

Později se oba chlapci postupně uklidní, tenhle a ten druhý, který napíše několik desítek knih, aniž by se osvobodil od ticha. Tomuhle chlapci a budoucímu policistovi se postupně vrací barva. Tohle dítě a ta stará žena, později dospělá a stydlivá holčička s rozbitou bradou se pokouší usmát. Každý chlapec a každá dívka chytne anděla za ruku, vydají se s ním ulicemi města proti skupince lidí, kteří se nepřestávají divit, že tak malé děti potřebují tak obrovského anděla, aby je chránil.

Když se naposledy setkali, podívaly se děti nevděčně na svého anděla, aniž by ho poznaly, není to kvůli tomu, koho za třicet let střelí do zátylku, a který teď sedí s andělem na společném sedadle a ukusuje nanuk. Ostatní děti si hrají s provazem a kuličkami. Anděl je tentokrát pozoruje z auta přes zavřené okénko. Prohlíží si je s výrazem, který připomíná leklou rybu. Kalné vyschlé oči, které vyjadřují pojmy jako trest, dědictví, odkaz nebo jiná slova, která by básník tentokrát použil, aby zaplnil list a

dokončil báseň, básník kolébající se s holým zadkem na hrubé podlaze chodby, který nikdy nedokončí tento příběh.

3 Komentář překladu

Součástí mé bakalářské práce je i komentář překladu povídek. Zaměřila jsem se především na konkrétní případy, které mi působily největší potíže. Pokusila jsem se přeložit dílo ze španělštiny do češtiny tak, abych pokud možno co nejlépe zachovala tematickou a stylistickou bohatost originálu. Ráda bych, aby ve čtenáři text navodil stejné dojmy a pocity, jako při četbě původního díla. Text jsem mnohdy musela ochudit a na druhou stranu jinde zase obohatit. Vždy jsem se pokoušela podat text takovou mluvou, jakou by užili autoři sami. K tomu mi také pomohl samotný kontakt s autory a jejich pomoc s částmi textu, které mi nebyly úplně srozumitelné. V některých případech jsem zvolila překlad „volný“ a v jiných naopak „doslovný“.

Překlad názvů povídek

V překladu názvu první povídky jsem se rozhodla pro variantu „Cesta za duševním mírem“, která je specifická a zároveň přibližuje čtenáři atmosféru díla. U překladu je nutno zachovat nejen významovou stránku, ale také formální obrys originálu.¹⁵ Nicméně jsem se uvažovala nad variantou „Cesta za mírem“. Pokud bych však zvolila tuto variantu, mohl by se čtenář domnívat o různých variantách obsahu díla, zatím co přidáním slova duševní, je zřejmé, že se bude jednat o psychično.

Již v názvu povídky je tedy patrné, že v celkovém obsahu díla půjde o duševno. Usilovala jsem především o to, aby název byl jedinečný a symbolizoval podstatu díla. První obtíží pro mě bylo slovo *tibio*.¹⁶ Nenašla jsem odpovídající ekvivalent, který bych mohla použít, aniž by to v českém jazyce nevyznělo „neohrabaně“. Pochopitelně se nedá použít slovní spojení jako *vlažná cesta* či *lhostejnost*, které se do samotného názvu vůbec nehodila, protože hrdinovi situace lhostejná nebyla. To bylo pro mě důvodem, tyto varianty zamítnout. Napadlo mě také použít obrat *chladná cesta*, protože chování mladého studenta právě je v povídce opravdu bezcitné a chladné. Nakonec jsem se ale rozhodla tohoto slovního spojení nepoužít z důvodu výstižnosti názvu. V dalších případech mi nebránily žádné závažné jazykové či mimojazykové důvody¹⁷, a tak jsem

¹⁵ «Umění překladu», *Levý, Jiří*, (58).

¹⁶ 1. adj. templado (ni frío ni caliente).; 2. adj. Indiferente, poco afectuoso.

«Diccionario de la lengua española», *Real Academia Española*,
<http://buscon.rae.es/draeI/SrvltConsulta?TIPO_BUS=3&LEMA=tibio>, [konzultace 02.05.2010].

¹⁷ «Překládání a čeština», *Kufnerová Zlata*, (149).

se rozhodla přeložit názvy „doslova“. *La niña de los ojos vendados* byla přeložena jako *Dívka se zavázanýma očima* a *Ángeles* jako *Andělé*.

Překlad vlastních jmen osobních

Cesta za duševním mírem

V překladu povídky byla použita jména původní jako Buschetti, Dayanara. K modifikaci docházelo pouze v případech pádového systému češtiny. V povídce se objevilo jméno Tentación, 1. f. Instigación o estímulo que induce el deseo de algo., 2. f. Persona, cosa o circunstancia que la provoca.¹⁸ Rozhodla jsem se nahradit jméno výrazem „svůdkyně“, protože jsem nechtěla ochudit českého čtenáře o skrytý význam. Žena, neboli *Tentaciñ* byla transexuální prostitutka. Z toho důvodu autor vybral toto jméno. Proto jsem se rozhodla nezanechat jeho původní formu. Nezaměnila jsem jméno za jméno, protože by bylo pro českého čtenáře Svůdkyně jako označení jména poněkud neobvyklé.

Andělé

V této povídce autor používá neosobní oslovení jako *la joven rubia - mladé dívce, una anciana del asilo - stařenku v domově důchodců, un velador- dozorce, un poeta - básník ...* Domnívám se, že autor zde nepoužívá osobní jména z důvodu obecnosti. V celé povídce se zaměřuje především na Anděly. Ve španělštině se používá oslovení *hija mía*, přičemž v českém jazyce se toto oslovení příliš nevyskytuje. Přeložila jsem to proto diminutivní formou: *dcerunko moje*.

Dívka se zavázanýma očima

V poslední povídce se objevuje jméno Clara. Uvažovala jsem o nahrazení jména počestnělou formou Klára. Nakonec jsem se rozhodla zanechat jeho původní formu z důvodu lepší adaptace čtenáře do mexické kultury. Autorka zde nazývá dívku *La niña de los ojos vendados* – v samotném textu jsem použila spojení *dívka se zavázanýma očima*, aby nedošlo k podstatnému ochuzení textu.

¹⁸ «Diccionario de la lengua española», *Real Academia Española*, <http://buscon.rae.es/draeI/SrvltConsulta?TIPO_BUS=3&LEMA=tentasion>, [konzultace 02.05.2010].

Specifická slovní zásoba

Cesta za duševním mírem

„...*como en esa película japonesa que trata de una mujer que estrangula a su amante para sentir más rico*“¹⁹ – jedná se o japonsko-francouzský film, který se jmenuje *Ai-no corrido* (L'Empire des Sens) od režiséra Nagisa Oshimy. Film je o milencích, pro které je sex to nejdůležitější.²⁰ Dochází zde k nehodě kvůli zvýšení erotického potěšení během sexuálního styku. Samotný text se vztahuje na ženu, která uškrtí svého milence během pohlavního styku, aby mohla pocítit větší sexuální rozkoš. Zpočátku jsem se domnívala, že *sentir más rico* je spojené s hmotným bohatstvím, jak bychom si mohli přeložit. V tomto případě jde však o synonymum k *sentir más gusto* o *sentir más placer*. V samotném textu jsem to přeložila následujícím způsobem: ... *aby pocítla větší rozkoš*.

Dayanara

Rozhodla jsem se ujasnit čtenáři fakt o Dayanarovi. Sám autor od začátku tvrdí, že se jedná o 20. leté individuum, které je ve skutečnosti muž a pouze se převléká za ženu. Ptala jsem se autora, jak to sám vnímal a doporučil mi, abych nechala toto individuum v textu pro čtenáře dvojsmyslně. Rozhodla jsem se proto přeložit ženský či mužský rod Dayanary podle samotného kontextu následujícím způsobem:

...no tengo nada que decirles - nevím, co bych vám řekla.

Přeložila jsem to s použitím ženského rodu z důvodu samotného projevu Dayanary. Jelikož se v dané situaci představuje a mluví o sobě, tak předpokládáme, že sám Dayanara se považuje za ženu (proto se chová jako žena). Stejně tak jsem postupovala v dalších případech:

¹⁹ «El tibio atajo de la paz», Naief Yehya, (436).

²⁰ «Filmaffinity–Movieaffinity», Filmaffinity<<http://www.filmaffinity.com/es/film491884.html>>, [konzultace 13.3.2010].

...soy una persona inestable... – že jsem nevyrovnaná.

... en que el transexual, Dayanara, se puso de pie teatralmente, señaló al doctor y nos dijo: Estoy emparazada y el hijo es de él. - ...kdy se před nás postavil transexuál Dayanara, ukázal na doktora a řekl: Jsem s ním těhotná.(11)

První část jsem přeložila v mužském rodě, protože předpokládáme, že mluví „vypravěč“ čili hlavní postava. V dalším případě, kdy Dayanara nařkne doktora jsem použila ženský rod, protože promluvil samotný Dayanara, který se považuje za ženu – jak jsem již zmínila výše.

Es claro que Dayanara no está embarazado... - Je zřetelné, že Dayanara není těhotná, ale pouze popletená. (12)

Použila jsem mužský rod, protože se mluví o Dayanarovy jako o zmateném muži, který se cítí být ženou. Jedná se o absurditu. Hlavní hrdina je jediný, který vnímá skutečnou realitu. Jedná se o vtip k samotným pacientům, kteří vypadají, že nedokážou pochopit nebo přijmout, že jde o muže převlečeného za ženu. Možná jde o skutečné blázny, kteří nerozumí tomu, že jde o transvestitu. Všichni se chovají, jakoby byl žena, možná také pro „politickou správnost“.

Dayanara lloraba angustiada.(12) - Dayanara sklíčeně brečela.

Přeložila jsem to ve femininu, protože se to vztahuje k ostatním pacientům. Sám autor to používá jako hru s vlastní totožností a rodem. Dayanara pevně věří, že je ženou. Důvodem může být soucit či neschopnost porozumět skutečné realitě. Někteří pacienti věří, že je žena, nebo spíše ho přijímají jako ženu. Proto je použitý ženský rod v tomto případě. Autor se pokusil zdůraznit absurditu a emoční nevyrovnanost, která pohlcuje jak okolí tak Dayanaru jako ženu. Ricardo Chávez se pokusil celou situaci vystihnout nepozorovatelně a s určitým důvtipem.

V dalších případech se jedná stále o ty stejné případy, kdy se mluví o transexuální osobě, která věří tomu, že je opravdu ženou. Někteří pacienti jsou natolik zmatení či poblázněni, že ho přijímají také jako ženu. Mužský tvar jsem použila v případech, kdy mluvil samotný hlavní hrdina, doktor či bývalý špion.

Dívka se zavázanýma očima

... *haber cumplido con su servicio social*. - zpočátku jsem se domnívala, že bych měla *servicio social* přeložit jako *sociální služby*, což mi ale nepřišlo v překladu adekvátní. V sociálních službách nejde především o zdravotní rizika nýbrž o pomoc v jiných směrech. Z textu vyplývá, že se jednalo o lékaře. Jde tedy o praxi, kterou musí jedenkrát za dobu studia povinně absolvovat každý student medicíny. Rozhodla jsem se, že použiji překlad *povinná praxe*. Tento fakt jsem si potvrdila u samotné autorky textu (viz. Příloha).

Význam slova pueblo²¹

Především jsem si nebyla jistá, zda dané slovo přeložit významovým slovem *lidé* nebo *vesnice*. Samozřejmě jsem se snažila překládat podle kontextu, ne vždy to bylo však zcela zřetelné. Ve většině případech se jedná o vyjádření místa. V následujícím případě: *...se acordaban del pueblo entero...* by se dalo použít i překladu *lid*, proto jsem se obrátila na samotnou autorku, aby nedošlo k posunutí významu.

Význam slova muro²²

Slovo *muro* má různé české ekvivalenty jako: zeď, hradba, stěna, bariéra apod. Z vlastní zkušenosti si pamatuji, že jsem v Mexiku viděla mnoho bílých zdí a domů, nevěděla jsem ale, zda nejde o vyjádření nějakého místa určeného k vylepování plakátů. V Mexiku je mnoho míst natřených na bílo s názvy obchodů či různými publikacemi. V období voleb se také objevují různé propagace politických stran. Použila jsem proto českého ekvivalentu *zeď*.

Význam slova lona

Na základě Královské Akademie se jedná nejen typ látky, stanový materiál, ale také jakýkoliv druh plachty. Nebylo mi proto jasné, co používají v Mexiku obchodníci

²¹ *Ibid.*, http://buscon.rae.es/draeI/SrvltConsulta?TIPO_BUS=3&LEMA=pueblo,

²² *Ibid.*, http://buscon.rae.es/draeI/SrvltConsulta?TIPO_BUS=3&LEMA=muro, *Ibid.*, [konzultace 02.02.2010]

na trhu k přenosu svého zboží. Bylo mi řečeno, že se jedná plastový materiál. Proto jsem to přeložila jako „plachty“.

Význam slova pancartistas

Slovo *pancartista* jsem se pokoušela hledat ve slovníku Královské Akademie a také v mnoha dalších. Narazila jsem však pouze na slovo *pancarta*.²³ Zpočátku jsem se domnívala, že *pancartista* je člověk, který prodává různé publikační materiály. Poté jsem využila fóra²⁴, kde jsem se dozvěděla, že se jedná o osobu, která se účastní různých manifestů či stávek a vyjadřuje svůj názor pomocí transparentů. Od samotné autorky jsem se dozvěděla, že se může jednat také o pojmenování člověka, který ve městě vylepuje publikační plakáty. Výraz *pancartista* v češtině nemá jednoslovný výraz, proto jsem v samotném překladu použila následující překlad: *pancartistas* - vylepovači plakátů. Dlouho jsem nad výrazem uvažovala a zjišťovala jak osoby, které nelegálně vylepují plakáty v České Republice nazývají. Proto jsem použila sousloví vylepovači plakátů.

Los marchantes levantaran un laberinto de caprichos y ocurrencias... -

slovo *marchante*²⁵ jsem přeložila jako *obchodníci*, přestože slovo je možno přeložit jako kupující či prodavač. Z kontextu jasně vyplývá, že jde v tomto případě o člověka, který prodává na trhu.

caprichos – jedná se o věci, o které lidé mají zájem. Jako například, když děti mermomocí chtějí něco co je „nepotřebné“. Přeložila jsem to jako *nepotřebnosti*.

ocurrencias – jsou jakékoliv věci, které někdo vyrobí jako nápaditost a rozhodne se je prodat. Nejedná se o nepotřebnosti, nýbrž o věci, které jsou praktické a něčím vylepšené. Přeložila jsem to jako „*vlastní výrobky*“.

²³ *Ibid.*, <http://buscon.rae.es/draeI/SrvltConsulta?TIPO_BUS=3&LEMA=pancarta>, [konzultace 02.02.2010]

²⁴ «Yahoo respuestas México», *Yahoo!*, <http://mx.answers.yahoo.com/question/index;_ylt=AiKu0Btf3gMsWsL6K4i8CsFb.gt.;_ylv=3?qid=20100307130013AAY09c9>, [konzultace 02.02.2010]

²⁵ *Ibid.*, http://buscon.rae.es/draeI/SrvltConsulta?TIPO_BUS=3&LEMA=marchante, [konzultace 02.02.2010]

Metafory

V překladu jsem narazila na mnoho metafor, které jsem se vždy v první řadě snažila pochopit v celé své hodnotě a poté jsem hledala vhodný ekvivalent k přeložení. V překladu jsem většinou narazila na metafory jako např. *aire del pasado*, kdy se holčičce honí hlavou vzpomínky, přeložila jsem to proto jako *duch minulosti*.

Jedna z metafor, která pro mě byla obtížná přeložit byla například *que parían los surcos – která již rodila brázdy*. Přičemž se jedná o půdu, která již rodila brázdy, stejně tak jak se prohlubovalo jeho zoufalství.

Con el diario y las voces mudas del pueblo, con la eterna derrota enrollada bajo el brazo sudado, arrastró sus pies hasta la entrada de la casa. Přeloženo následovně: *S novinami, němými hlasy lidí a s totální porážkou srolovanou pod upocenou paží, se dovlékl až ke dveřím svého domu*. Jedná se zde o hlasy lidí, které sice nejsou němé, ale jejich hlas jakoby nebyl slyšet. Pod překladem *porážkou srolovanou pod upocenou paží* předpokládám, že si český čtenář představí naprosto skleslého a zoufalého člověka. Samozřejmě se v překladu nachází mnoho dalších metafor, snažila jsem se však vystihnout ty, které pro mě byly nějakým způsobem zajímavé či obtížné. V překladu metafor jsem se vždy snažila respektovat asociační rozsah u domácího čtenáře²⁶.

²⁶ «Překládání a čeština» Kufnerová, Zlata, (116).

3 Andělé

Význam slova desvivir

Podle autora textu se jedná o literární formu vyjadřující pohyb z budoucnosti do minulosti. Na místo slova *vivir* tedy použil slovo *desvivir*.²⁷ Česky by bylo možné použít ekvivalent *znovu prožít*. V samotném překladu jsem však použila spojení život pozpátku, protože jsem v této větě nahradila infinitivy podstatnými jmény. Podle samotného autora bychom se dostali od zklamání k lásce, od lásky k zamilovanosti a od zamilovanosti až k samotné lhostejnosti. Jizva na těle by se nám měnila v krev, poté v ránu a najednou by zázračně „zmizela“, aby nám kůže zůstala zcela neposkvřená. Andělé se neomezují pouze na „život pozpátku“, v povídce poukazuje na skutečnost, že ve skutečnosti střeží svůj vlastní trest, čehož si všímáme z naší časové perspektivy.

El monótono ritual de adelgazar los llantos y los gritos, y devolverles a sus ahora cinco infantes la expresión seca y muerta de los peces – význam této věty mi byl opravdu cizí, proto jsem požádala o vysvětlení samotného autora díla. Anděl utěšuje pět dospělých lidí, kteří jsou zase dětmi – myšleno ironicky, protože z naší časové perspektivy děti nebyly nešťastné až do doby, kdy je „anděl“ - pedofil zneužil.

Význam slova estaca

Dozvěděla jsem se, že jde o zbraň, která se používá na zabíjení tzv. *vamoiros* a poté mi bylo detailně popsáno, jak zbraň vypadá. V překladu jsem použila slovo *kopí*, protože jde o zbraň, která se používala k lovu i boji. Uvažovala jsem i nad slovem *oštěp*, ale obávám se, že by to českému čtenáři připomnělo spíš hod oštěpem v atletické disciplíně.

²⁷ -des v tomto případě označuje pref. Denota negación o inversión del significado del simple, «Diccionario de la lengua española», *Real Academia Española*, [konzultace 02.02.2010]

Paleta

Jde o synonymum slova polo. Uvažovala jsem i nad výrazem zmrzlina, to by však použil slovo helado. Rozhodla jsem se pro slovo nanuk, protože je to specifičtější výraz pro zmrzlinu, která je tvrdá a dá se okusovat – jak bylo použito v textu.

4 Závěr

Cílem této bakalářské práce byl v první řadě překlad povídek od mexických spisovatelů. Dále komentář, který je zaměřen na lingvistické problémy, které nastaly při překladu povídek. Snažila jsem se vystihnout podstatu a poté jsem vše upravovala do literárnější formy. Při překladu mi nesmírně pomohl samotný kontakt s autory povídek, kteří měli trpělivost a ujasnili mi mé nejasnosti. Pracovala jsem na naprosto obsahově odlišných povídkách z důvodu větší pestrosti bakalářské práce. Povídka *La niña de los ojos vendados* přibližuje čtenáři tehdejší politickou situaci, která má mnoho společného s dnešní dobou, dílo *Ángeles* přiměje čtenáře zamyslet se nad životem a *El tibio atajo de la paz* možná donutí čtenáře vážít si sám sebe, možná mu naopak povídka přijde morbidní nebo dokonce nesnesitelná, ale pro mnohé čtenáře může být povídka zajímavá svým výjimečným obsahem. Díky překladu jsem se seznámila se specifickou slovní zásobou a pokusila jsem se poradit si s jednoduchými i obtížnějšími částmi textu. V některém případě zdárně v jiném méně. Sám čtenář může posoudit kvalitu přeloženého díla.

5 Anotace

Jméno autora/The name of the author: Veronika Cvešprová

Katedra romanistiky FF UP/Department of the Romance Studies at the Philosophical Faculty

Překlad povídek z knihy *Líneas Aéreas*/ Translation of the stories from the book *Airlines*

Vedoucí bakalářské práce/Thesis supervisor: Mgr. Radim Zámec, Ph.D.

Počet znaků/Number of characteres : 80 176

Počet obrázků/Number of pictures: 4

Počet příloh/Number of attachment: 4

Počet titulů použité literatury/Number of used sources of literature: 7

Klíčová slova/Keywords: překlad/translation, povídky/stories, dívka/girl, anděl/angel

Překlad ze španělštiny do češtiny/Translation from Spanish to Czech

Charakteristika bakalářské práce:

Předmětem této bakalářské práce je překlad povídek mexických autorů: Naiefa Yehya, Evy Bodenstedt, Ricarda Cháveze Castañedy.

Součástí je také komentář k překladu, který je zaměřen na problémy, s kterými jsem se během překládání setkala.

Thesis character:

The aim of this thesis is the translation of the stories from Mexican authors: Naief Yehya, Eva Bodenstedt, Ricardo Chávez Castañeda.

The part of the thesis is the comentary of the translation which is focussed on the problems which I met during translating.

6 Bibliografie

CHALUPA Jiří, Eduard KRČ, Félix RODRÍGUEZ CÓRDOBA, *Španělsko-český, česko-španělský slovník*, Olomouc: Nakladatelství Fin Publishing, 2004

HARTMANNOVÁ, Věra, Jaroslava DOLEŽALOVÁ a Věra KYBOVÁ: *Pravidla českého pravopisu*, Olomouc: Nakladatelství Olomouc, 1998.

KAŠPAR, Oldřich: *Dějiny Mexika*, Praha: Nakladatelství Lidové noviny, 1999.

KOLEKTIV pracovníků Lingea, *Slovník českých synonym*, Brno: Nakladatelství Lingea, 2007.

KUFNEROVÁ, Zlata et al, *Překládání a čeština*, Praha: Nakladatelství H & H, 1993.

LEVÝ, Jiří: *Umění překladau*. Praha: Panorama, 1983.

LEVÝ, Jiří: *České teorie překladau*, Praha: Státní nakladatelství krásné literatury, hudby a umění, 1957.

Použité webové stránky:

«Notas Bibliográficas», Tusquetseditores,
<<http://www.tusquetseditores.com/autor/naief-yehya>>
[konzultace 12.04.2010].

«Literatura de la Onda», Wikipedia
<http://es.wikipedia.org/wiki/Literatura_de_la_onda>,
[konzultace 13.04.2010].

«Fikční svět Maria Bellatina. Současná mexická próza », Časopis pro humanitní a společenské vědy, <<http://clovek.ff.cuni.cz/view.php?cisloclanku=2008061507>>,
[konzultace 14.04.2010].

«Literatura de „la Onda“», Red Escolar,
<<http://redescolar.ilce.edu.mx/redescolar/memorias/textocontexto/tepoz/onda.htm>>,
[konzultace 15.04.2010].

«Partido Revolucionario Institucional», Wikipedia
<http://es.wikipedia.org/wiki/Partido_Revolucionario_Institucional>,
[konzultace 12.04.2010].

«Kyberpunk», Wikipedia <<http://cs.wikipedia.org/wiki/Kyberpunk>>,

[konzultace 12.04.2010].

«Revela secretos de la dinastía Revueltas» El siglo de durango.com.mx,
<<http://www.elsiglodedurango.com.mx/noticia/144468.revela-secretos-de-la-dinastia-revueltas.siglo>>, [konzultace 15.04.2010].

«Rosaura Revueltas», Wikipedia, http://es.wikipedia.org/wiki/Rosaura_Revueltas,
[konzultace 15.04.2010].

«Dějiny Mexika», Wikipedia, <http://cs.wikipedia.org/wiki/D%C4%9Bjiny_Mexika>,
[konzultace 15.04.2010].

Bodentstedt Eva, viz. Příloha, [konzultace 15.04.2010].

«Ricardo Chavez Castañeda», Ricardo Chavez Castañeda,
<http://ricardochavezcastaneda.com/>, [konzultace 10.3.2010]

«Diccionario de la lengua española», Real Academia Española,
<http://buscon.rae.es/draeI/SrvltConsulta?TIPO_BUS=3&LEMA=tentasion>,
[konzultace 02.05.2010].

«Filmaffinity–Movieaffinity», Filmaffinity,
<<http://www.filmaffinity.com/es/film491884.html>>, [konzultace 13.3.2010].

«Diccionario de la lengua española», Real Academia Española,
http://buscon.rae.es/draeI/SrvltConsulta?TIPO_BUS=3&LEMA=pueblo,
[konzultace 02.02.2010]

«Diccionario de la lengua española», Real Academia Española,
http://buscon.rae.es/draeI/SrvltConsulta?TIPO_BUS=3&LEMA=muro,
[konzultace 02.02.2010]

«Diccionario de la lengua española», Real Academia Española,
<http://buscon.rae.es/draeI/SrvltConsulta?TIPO_BUS=3&LEMA=pancarta>,
[konzultace 02.02.2010]

«Yahoo respuestas México», Yahoo!,
<http://mx.answers.yahoo.com/question/index;_ylt=A1Ku0Btf3gMsWsL6K4i8CsFb.gt.;;_ylv=3?qid=20100307130013AAY09c9>, [konzultace 02.02.2010]

«Diccionario de la lengua española», Real Academia Española,
http://buscon.rae.es/draeI/SrvltConsulta?TIPO_BUS=3&LEMA=marchante,
[konzultace 02.02.2010]

«Revela secretos de la dinastía Revueltas», El Siglo de Durango,
<<http://www.elsiglodedurango.com.mx/noticia/144468.revela-secretos-de-la-dinastia-revueltas.siglo>>

«Slovník cizích slov», ABZ.cz: slovník cizích slov

<<http://slovník-cizich-slov.abz.cz/>>

«Pravidla českého pravopisu»

<http://www.pravidla.cz/>

www.mluvnicka.cz

www.pravopis.cz

«Synonyma», Synonyma online tezaurus,

<http://www.synonyma-online.cz/tezaurus.php>

«Mexiko: Ekonomická charakteristika země», Oficiální portál pro podnikání a export

<http://www.businessinfo.cz/cz/sti/mexiko-ekonomicka-charakteristika-zeme/4/1000581/>

Přilohy:

1. Eva Bodenstedt

Ciudad de México, 6 de abril 2010

Estimada Verónica:

Estamos en el mes de abril del 2010. Hace exactamente 19 años, en el abril de 1991, el Presidente de México Carlos Salinas de Gortari me invitó a visitarlo en Los Pinos, La Casa Blanca de los Presidentes de la nación mexicana.

Mi madre, alemana, es fotógrafa de prensa y por ella conocí a Carlos Salinas de Gortari cuando visitó en 1989 el país de Alemania, donde yo estudiaba Letras Hispanas y Literatura Comparada en la Universidad de Bonn, donde les ayudé a traducir del español al alemán y viceversa a los acompañantes del Presidente.

En 1991 regresé a México y busqué trabajo en el periódico que editaba el Programa Social de Gobierno de ese Presidente, Carlos Salinas de Gortari. El Programa se llamaba Solidaridad y era en verdad algo extraordinario para el pueblo, para la gente pobre de México, una vez que les llevaban proyectos productivos, les abrían las carreteras y les llevaban luz a sus comunidades.

En la Gaceta de Solidaridad, el periódico del programa destinado a los millones de mexicanos pobres que eran beneficiados con los programas sociales del gobierno, me dijeron que no había espacio para mí, pero que en cuanto se abriera uno, me llamarían, una vez que escribía muy bien.

Cuando Salinas supo que estaba yo en México, me mandó llamar a los Pinos. Inteligentemente, mi madre me acompañó. En esa entrevista, Salinas me ofreció trabajar como reportera en la Gaceta de Solidaridad. Evidentemente, acepté, y con ello, viví la mejor experiencia de mi vida, una vez que viajaba yo a los lugares más recónditos de México para vivir con los campesinos, los indígenas, los buscadores de oro, los mineros, en fin, con todo el pueblo mexicano a lo largo de 8 años.

Yo estaba convencida de que el programa social de gobierno Solidaridad era lo mejor que le estaba sucediendo a México, sin embargo, cuando me doy cuenta de que Solidaridad no era exactamente perfecta y que al contrario, se convertía en un arma de dos filos, es decir, en una moneda con dos lados, con dos caras, escribí la Niña de los

Ojos Vendados.

Abrieron los caminos en el México pobre, pero los caminos fueron favorecidos para introducir a los pueblos la Coca Cola y las cervezas, y la electricidad sirvió para que los pobres encendieran una televisión mexicana que es lo peor de lo peor, es para mi, lo más estupidizante que existe, lo que le roba a los mexicanos pobres, lo último bueno que tenían, y los idiotiza..., los convierte en unos idiotas, en unos adictos a las papas fritas, a la comida chatarra, the Yunck food...

En 1998 le doy la espalda a Solidaridad y también al periodismo, y me voy a vivir a la costa de Oaxaca, donde me compro un terreno y me pongo a escribir.

Vengo de una familia luchadora en México, mi abuela era Rosaura Revueltas, una actriz que hace la película la Sal de la Tierra, The Salt of the Earth, en 1950, tachada como comunista por el senador Mac Carthy, termina trabajando con Bertold Brecht en Alemania... Su hermano, mi tío, es el músico mexicano Silvestre Revueltas, comparado con Debussy y Stravisnky. Mi otro tío es José Revueltas, escritor. Todos ellos lucharon por la justicia en México.

En mi sangre corre también la lucha social, pero siento que la humanidad está sencillamente polarizándose hacia la violencia y del otro lado, hacia la paz. Yo voy hacia la paz.

Escribo en el diario Milenio. Soy madre de una niña de un año y medio. Tengo 40 años y estoy escribiendo mi segunda novela.

La primera se llamó Café Reencuentro, y mi primer documental, Del Corral a la Red...

Te mando pues esto rápido, para que lo tengas cuando allá en Praga, se haga de día y el rocío llegue a tus manos, te vayas en silencio a tu examen, y lo respondas con alegría, paz e inteligencia.

Suerte!

Eva Bodenstedt

2. Ricardo Chávez Castañeda

Buenas tardes, ¿me puede decir cómo surgió la idea para escribir el cuento "Ángeles" ?

Surgió oyendo una canción de Van Morrison que se llama "Down by the river" mientras caminaba a un café. De modo que la historia llegó en los diez o quince minutos que me tomaba llegar a tal café en Cruces, Nuevo México (EUA), mientras estudiaba la maestría.

Tienes que pensar que yo no hablaba inglés (todavía es bastante malo mi idioma inglés), por lo tanto fue únicamente el sonido de la música, no la lírica.

Más tarde, o sea con el avance de mi escritura en años y lustros, me di cuenta que era uno de mis temas obsesivos que reaparecía una y otra vez (aun sigue reapareciendo)

¿Qué quiere decir desvivir? Existe solo la forma desvivirse O sea, si me puede aclarar la oración: "No se limitan a desandar, a desatender, a desvivir"....

Uso "desvivir" en un sentido literal. Piensa que si no fuéramos del pasado hacia el futuro en la vida sino al revés, del futuro hacia el pasado, en lugar de vivir, desviviríamos lo que ha sido nuestra vida. Entonces iríamos de la decepción al amor y del amor al enamoramiento y del enamoramiento a la indiferencia. Iríamos de una cicatriz en la piel a la sangre y la herida y de allí a un milagroso "borramiento" para dejarnos la piel lisa y sin macula. A eso me refiero con desvivir y luego digo que los ángeles no se limitan a eso, van del futuro hacia el pasado haciendo algo más: en este caso tiene que ver con el "rebaño" de almas torturadas que cuida y que en realidad el mismo condeno - desde nuestra perspectiva temporal que va del pasado al futuro-

El monótono ritual de adelgazar los llantos y los gritos, y devolverles a sus ahora cinco infantes la expresión seca y muerta de los peces - ¿Qué quiere decir esta oración?

Quiere decir que el ángel consuela y calma el sufrimiento de los cinco adultos al

volverse niños -nuevamente irónico porque desde nuestra perspectiva temporal los niños estaban bien hasta que "el ángel" -el pedófilo- abuso de ellos-.

Estaca - ¿Qué pensaba concretamente? En checo puede tener más traducciones

El arma que se usa para matar vampiros: un palo de madera con punta.

Muchas gracias. ¡Que tenga un buen día!

Gracias a ti y yo te deseo buena noche ya que por estos lugares el sol se ha ido ya a dormir.